

۲۰۰۰

הייתי פרפר
שהוא אי־עֶשֶׂיה
שהוא אי־קֶבֶע
שהוא מְלָכוֹת.
הלוך הִלְכוּ
שְׁנוֹתֵי הָרִכּוֹת
לְבַקֵּשׁ מְתִיקוֹת
וּפְגָעוּ בְּשִׁרְשֵׁי הַיָּם.

הוי! הוי! הוי!
אָבִי וְאִמִּי
בּוֹכִים עַל הַחוּף.

לָמָּה הִבְכִּי?
לָמָּה הִהִי?
הֲלֹא קָרַע הַיָּם
מִרְפָּבָה לְאֱלֹהִים.

גלעד פלד,

נולד בג' לסיון תשי"א — 7.6.1951 בקבוצת
שדה-נחמיה (חוליות) להוריו חדוה וחנן.
שני אחים מבוגרים לו: גיורא וארנון ואחות
צעירה: עדית.

כחבר קבוצת „רמון“, בה גדל והתחנך, סיים
ב-1970 שנים עשרה שנות למוד בבית-חינוך עמק
החולה. בסתו אותה שנה התגייס לצה"ל והתנדב
לנח"ל.

כמ"כ וסמל הדריך-חיילים צעירים ממנו. הוא
נפל בזעורה — רמת-הגולן. בי"ט לאייר תשל"ב
-- 2.5.1972.

תהילה בוכים.
אחר-כך תבכי מתאבן.
אחר-כך זוכרים דבר אחד ויחיד :
את נפילת תבן.

ואין אומרים דבר.
או מדברים על גשם ועל מה-נשמע.
ועל משהו עוד. ועוד על משהו.
וקאזן בין כה לא תשמע.

ושותקים.
וקמים מן הכסא. ויושבים. וקמים. ושוב.
ויודעים דבר אחד ויחיד :
לא ישוב.

(אברהם חלפי)

בן ואח חמוד וטוב לב! למה הצטרכת להפרד מן החיים ואתה עוד נער? דוקא אתה, שכה אהבת לחיות?

כמו רוח סערה פרצת הביתה, תמיד הכל ראית באופטימיות בחיים, „תראו שיהיה טוב” היתה אחת הסיסמאות שלך.

לא פעם קראת: „כמה טוב להיות בבית”, צחוק על שפתיך ופיך מלא ספורים מבדחים מחייך וחיי חבריך. בצדי האושר והחיים התוססים שלך, ידעת גם להתעמק בבעיות אנוש. שוחחת במרץ ובלהט נעורים על בעיותיך, בעיות המשק ועל דרכי האדם בכלל. לא קבלת בקלות את דעת חבריך ואת פקודת מפקדיך. אך כל שיחותיך היו רוויות רגש עמוק, יושר ותוס לב. עוד לא טעמת את טעם החיים. תוכניות אין ספור היו לך לעתיד: אליפות נח”ל, מדריך ספורט ועם גמר הצבא, חזרה למשק וללמודים.

כמה אהבת את אחיך ואת אחותך. את האחות נהנית למתוח, אך בחן ובאהבה. במחיצת אחיך, שוחחת שעות על הספורט האהוב עליך: „כדורגל”. באהדה נאמנה לקבוצת כדורגל מסוימת, התווכחת עם האחים בקולי קולות, במרץ ובלהט ותמיד חיוך רחב על פניך. בנוכחותך התמלא ביתנו חיים תוססים. גילי, ידעת שכולנו אוהבים אותך, הוריך, אחיך, אחותך, סבא וכל המשפחה. בין חבריך היית מרכז חברתי, חדרך היה פתוח לכל. שם התאספו, שמעו תקליטים, שוחחו וצחקו. „גילי” כנו אותך חבריך ולעתים גם מפקדיך.

גם בחייך הפרטיים התעמקת בבעיות. למרות שובבותך היית חדור רגש עמוק. ידעתי שתהיה פעם בעל ואב למופת. למה לא נתנו לך החיים להגשים כל זאת?

גילי, תמיד תחיה בינינו. נקח לנו לדוגמא את האופטימיות שלך, הצחוק ויחסך החיובי לחיים. למענך נמשיך ונשתדל לחייך כמוך.

אמא

לא נשכח אותך לעד.

גילי שלום!

כמעט שנה חלפה בלי לראותך או לשמוע קולך. כך שלא נותר לנו אלא לשלוח מכתב, — בתקווה שאי פעם יגיע אליך. כי דוקא תקופה כה ארוכה מגבירה את התחושה שאתה בינינו.

הזכרונות נעשים יותר ויותר ברורים ולא עוברים כהרף עין כמו במגע קרוב יום-יומי. כך אנו נאלצים להעלות דברים שעד עכשיו היו בתת-הכרה. להעבירם להכרה, לדבר עליהם ולמסור לך שיחותנו בכתב.

כידוע נולדת כבן-שלישי ב-7.6.51; בלונדיני בהיר יותר משני אחיך, כמעט היית נראה כמו ילדה; אבל חיש מהר הוכחת שהיית בן ממש. משום מה הכל הלך אצלך יותר פשוט ומהר מהלידה עד התבגרותך. היו לזה לפי דעתי שתי סיבות: א) היית הצעיר בין האחים ולמרות משקלך הנמוך דאגת לא לפגור בשום אופן אחרי אחיך למרות כושר גופני והבדלי גיל נכרים; ב) כאילו הרגשת שאתה חייב יותר מהר להספיק מהאחרים, ואי שקט פנימי זה דחף אותך קדימה.

לא הגבלנו אותך ברצונך. להורים היית בן קל לחנוך; כנראה מפני שרצת כל הזמן אחרי האחים שלך, וכושר הסבילות שלך היה גבוה מאד. גם לא הרבת לספר על מעשיך, להתאונן על כאביך, או לבקש עזרת הוריד. הכל התכסה בצחוק הידוע לנו כל כך. ידעת להסתיר היטב את הרגשותיך, בפרט כלפי ההורים, אולי לא כלפי החברים או האחים. בתוך החברה היית מאד מקובל, כי מאד העריכו את המאמץ שלך; בפרט שלא התגאית בו, לא אהבת להתבלט, לא בתוך המשפחה ולא בין החברים שלך. שאפת להשגים בספורט ובלמודים; בטיולים ובהתמודדויות שונות תמיד עשית את המקסימום. היית ישר ועמדת על דעתך עד הסוף. גם אם לא פעם שלמת עבור כך בעונשים בבית-ספר, בחברה, בצבא. לא קל היה לך לקבל פקודות. זה חלק מהאופי שלך. וקבלת את הדין בלי לבכות ובלי לנסות לשנות את זה.

כנראה מפני שהיית ספורטאי טוב וידעת מה זה מאמץ, היתה לך הרבה הבנה ליותר חלשים; והגשת להם עזרה בטיולים ובמסעות. אהבת את חבריך והם לא שכחו; והעריכו מאד תכונות אלה. האשיות שלך התפתחה במיוחד בשנים האחרונות. עברת שנוי גדול כשגויורא עזב את המשק וארנון היה בצבא. השלישיה שהיתה רגילה יום-יום להיות ביחד ולתכנן את המהלכים הבאים, השלימה עם הפרוד שהווה לכל אחד התחלה של תקופה חדשה. קשר הדוק נשאר בין האחים ונדמה לי ששום כוח בעולם לא יכול להתיר אותו.

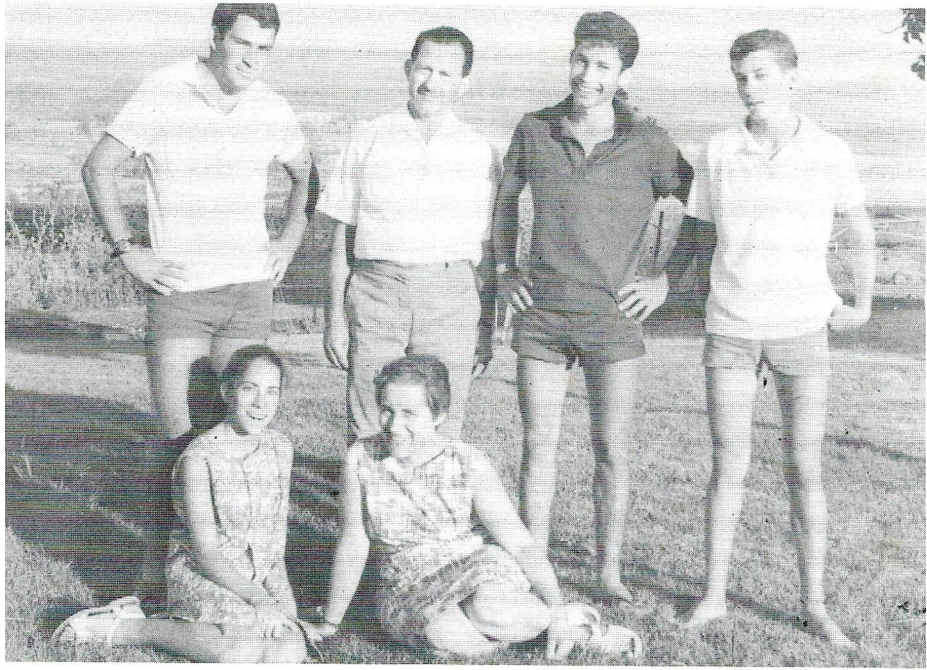
בכתות י"א—י"ב כאשר נשארתי בן יחיד בבית, התקרבת לאחותך יותר והיית לה אח, ידיד ומורה דרך. האופק שלך התרחב. חוץ מספורט היתה לך התעניינות למוסיקה, היית מוכן לקבל תפקידים על עצמך, הופעת בהצגות, נסית לכתוב מאמרים ועסקת בכתובת מערבון. הקשר בין האחים נשמר גם על ידי כתיבת מכתבים. כשתורך הגיע להתיצב בצה"ל, נשמר הקשר ההדוק בין כולנו. שמחנו לקרוא את המכתבים שלך, שהיו גלויי-לב. לא תמיד הסכמנו עם הכל, עוד יותר שמחנו לראות אותך בבית, בפרט שלא פעם הדגשת כמה טוב לך להיות בבית.

הפעם האחרונה שראינו אותך זכורה היטב בזכרוננו. באת לבקור חטוף הביתה ואמרת: בעוד כמה ימים אני עובר לקורס מד"סים. 'אני מאושר' מאז לא ראינוך!

זמותך נשארה בינינו. אתה משתתף בהחלטות המשפחה ומתווכח בלהט נעורים על בעיות יום-יומיות ועולמיות. בכל מפגש משפחתי אנו חושבים ומדברים אליך ויש הרגשה שאתה נמצא בתוכנו.

שלום באהבה

אבא

א מ א

בלידה היה גיל הזריז מבין אחיו. בזמן שהיו לי צירי לידה, לא היו לי כאבים חזקים וחשבתי שיש לי עוד זמן. כאשר הגענו לבית-החולים, צעקו האחיות אחרי הבדיקה הראשונה: „מהר, מהר!“ לא הבנתי את המתרחש. כעבור חצי שעה ראה גיל את אור העולם. תחילה הוא לא בכה ומאד חששתי, אולם אחרי שהרביצו לו חזק בתוסיק, התחיל לבכות ונרגעתי. זהו: הוא מהר לבוא לעולם, כדי ששוב יסתלק מתוכו מהר.. בתור תינוק היה האטי בין אחיו. זה נבע אולי מכך, שנולד בהתחלת הקיץ ובגיל חצי שנה נכנס לעונת החורף, בה לוב־ שים בגדים חמים רבים אשר מקשים על התנועה. הוא ישב ועמד רק בגיל 10 חודשים – עד שנה, והתחיל ללכת בגיל שנה ורבע, באמת מאוחר! אולם בגיל שנה וחצי היה גיל כבר כל כך זריז, שידע בעצמו לטפס מעל מיטתו הסגורה ולעלות בחזרה. ערב אחד היתה הפסקת חשמל, גיל ירד מן המיטה, עבר בין מנורות הנפט, אשר עמדו על שולחנות נמוכים ויצא החוצה. הוא הלך בחושך עד לשיכון א' ולא מצא את הדרך בחזרה. התחיל לבכות נורא. חברה שפגשה אותו החזירה אותו למיטתו. מאותו זמן סבל גיל מפחדי לילה וישנו אצלו בלילות להרגיעו.

א ב א

אתה ארנון, אהבת לרדוף אחרי גיל. ברדיפה כזאת, נפל גיל פעם על ברזל לפני הבית ונשאר לו מאז סימן על המצח. צלקת נוספת היתה לו מתחת לעין, זה קרה בערך בגיל 4. עמרם הנגר הסיע את גיל על הרמה של האופניים ואת אירית טל מאחור. גיל החזיק קרש ביד, בנסיעה נתקל הקרש בגלגל האופניים, שלשתם התהפכו וגיל טס למרחק של 10 מטר. גיל לא בכה ואמר: „זאת היתה קפיצה!“

א ר נ ו ן

כילד גיל לא היה פקח. הוא היה קשור אלינו לאחיו „הגדור־ לים“ ותמיד רצה להשתוות אלינו. בגיל בית-ספר יסודי, אכסנו כותנה בסככת הטרקטורים. גיל עלה על פח ונפצע קשה ברגלו, נחתך עמוק. הוא לא אמר מלה ונסה להמשיך בעסוקו, אך לא יכול היה. פתאום ראיתי את החתך ונבהלתי ממש. לא רציתי להפחידו ואמרתי: „זה לא נורא, אבל בוא, נלך הביתה“. על כך ענה לי: „אם זה לא נורא, אז בוא נמשיך לשחק!“

א מ א

„כן, אני זוכרת שגיל הגיע לגן, בו השכבתי, עם רגל זבת דם, הוא העמיד פרצוף קשוח מאד, לא בכה, סבל בשקט!“

ע ד י ת

גיל, כאח צעיר מבין שלשת אחי היה הכי קרוב לגילי, מה שהביא ליחסים הדוקים ביותר בינינו. יחד בילינו את שנות בית-הספר, בקיטנות ובמחנות, בבית אהב להקניטני, „לחשל אותי, שלא אתפנק כנסיכה“ לפי דבריו. בבית-הספר היה מאד גאה עלי. הזמין אותי לכתתו, הציג אותי לחבריו ודאג לי במיוחד בהיותנו ביחד במחנות.

הטיוט
השנית

יכ"י יפו וירושלם ויברוק

וירושלם וירושלם

יפו וירושלם גזרית 8

וירושלם וירושלם וירושלם וירושלם

הכרה חבור קטן נחמד!

פתח א' - רחוק

שלל 3

א ר נ ו ן

אני זוכר שאהבנו לשמוע את הספורים שלך אבא על „חסמ-בה“, „הבלשים הצעירים“ ועוד. גיל היה שואל אותי אחרי כן תמיד עוד שעות, שאלות שהטרידו אותו. אחד הדברים הזכורים לי, שגיל הוטרד מבעיות על חיות דוקא. למשל בסיפור „לסי חוזרת הביתה“, הוא לא היה יכול להשלים עם גורל הכלבה ושאל שוב ושוב: „למה לוקחים את לסי למרחק כה רב, ומדוע מענים אותה?“

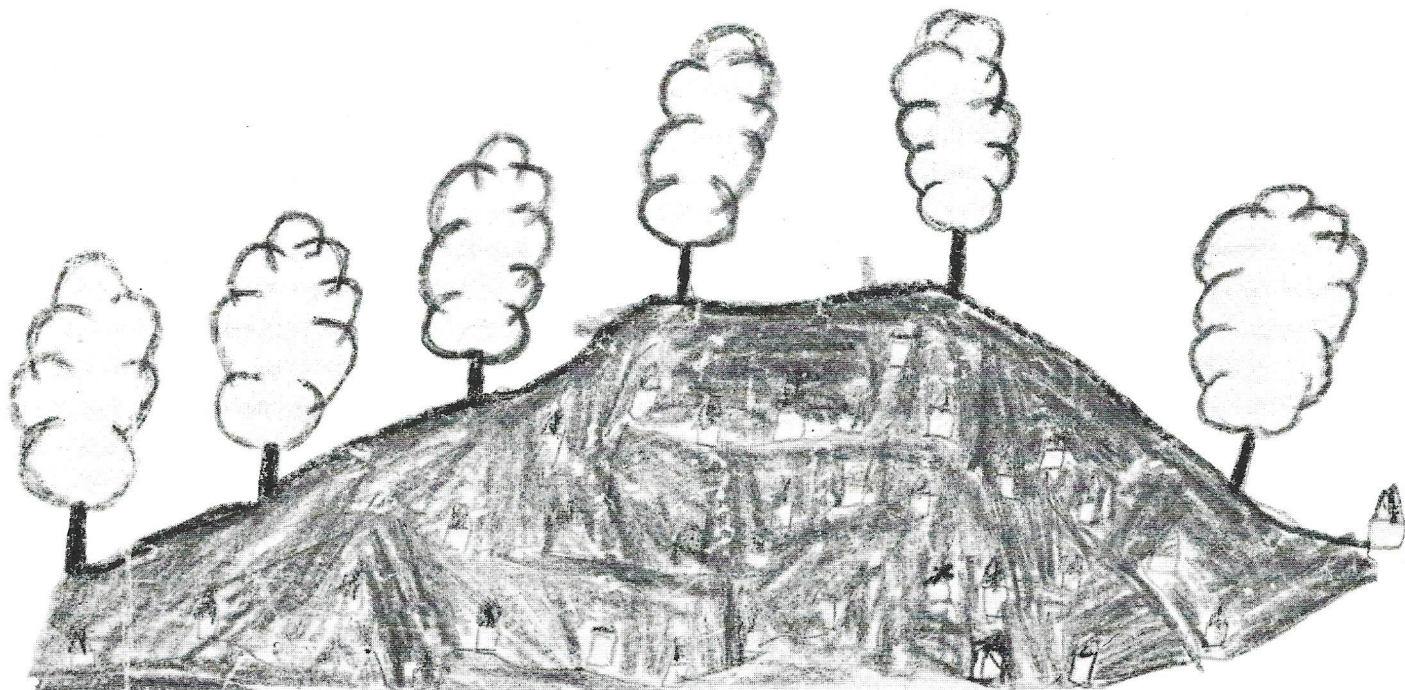
יותר מאוחר התעניינו בשטח הספורט ובשטח זה הוא התעמק מאד. חזר וקרא אינציקלופדיות של ספורט וכל חוברת ספורט שבועית. היה בקי בתולדות חייו של כל שחקן בכל העולם. ספרים אחרים גיל לא אהב לקרוא, לא היתה לו סבלנות לשבת סתם ולקרוא על מנת שאתם ההורים תגידו לו „יופי — כל הכבוד“.

תכונה נוספת שאפיינה את גיל — שהוא ידע לסלוח מהר. אם למשל גיורא או אני הרבצנו לו, הוא כעס זמן קצר בלבד ושב במהרה להיות גיל החייכן ולא הבכיין והנעלב.

א מ א

מכל מקצועות הלימוד אהב גיל במיוחד תנ"ך והתפלסוף על רעיונותיו של ספר הספרים. הספורים בו עניינו אותו מאד, הוא נהנה מחכמת החיים בטוב וברע. למרות זאת או אולי בגלל זה הוא הסתכסך לא אחת עם המורים לתנ"ך, דבר שגרם פעם לעניין גדול וגיל כמעט נזרק מבית-הספר.

ב ת ח ו ז י ו ת

חשיבות ה"ל. הפרח מספר.

פעם בקיץ ביום חם
 מאבץ הפרחים לא היו מים.
 ומי המלפץ בפרח-ברק אף
 אחד! הפרחים צמאום מאד. פעם
 אחת היה כל-כך חם.
 פתאום בבקר ובזרב ירד
 דבר מים והפרחים חשבו
 שאזשהו מים טוב השקה
 אותם ובלילה היה פרח קטן
 ושמו רקפת. הוא ידע שזה
 סוף אכל האחרים לא ידעו,
 כולם לא, ואז הפרח רקפת
 הסביר לפרחים הקטנים למה היה

ה"ל הנהדר אחד אמר:

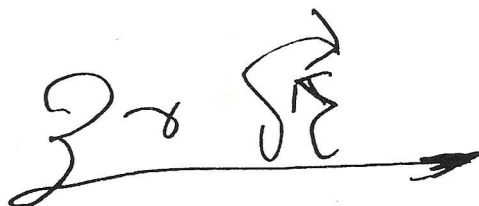
ספסין מזה סוף סוף זו

רשיבות של אויר הפרח

הבין את המעשה ופיה מאושר

חפלות - הלכות

האמירות שלחן של' הפנה
 זמל הוא היצירה אלס צפאס
 סקיק כקון האול אקל היתקלול
 קטיל כל מיל חלקיק והטיל
 ידק יורג מוקקט מאלו כיוט
 אורגו האמירות אובל'ן אומרים
 לכה עוק לא יבוליק אלס
 עתל מיל

ארגון

באותו ענין בקשו ממנו להתנצל לפני יגאל המורה, אך גיל לא הסכים וזה איפיון אותו. הוא לא היה ותרן, לא אכפת היה לו לקבל מכות ועונשים, אך אם הוא חשב שהוא צודק ובפרט אם הוא ראה שגדולים ממנו לא בקשו סליחה או חזרו בהם — אף הוא לא ויתר.

עדות

היה לגיל חוש צדק חברתי. בכתה ח', בקשו הבנים של „קבוצת רימון“, לנסוע למשחק כדורגל בינלאומי ביחד עם החברים. לא הרשו לנערים לנסוע. רק גיל קבל רשות לנסוע, כי שיחק באותה שנה בנבחרת הכדורגל של הנוער. למרות שגיל השתוקק מאד להתבונן במשחק מיוחד זה, ויתר על כך, כדי לא להיות יוצא דופן כלפי חברי כתתו.

אמא
גיל השובב, לקח את החיים בקלות, מצד שני ידע להתעמק
ולשאול, להגות ולהבין בעיות ופרטים קטנים והיה קולט
אותם באהבה ורגש רב. כלפי חוץ נראה מאד קשוח, אולם
בתוכו פנימה, היתה לו נפש רגישה מאד, מאד ואני בתור
אמא, יכולתי להרגיש זאת היטב.

עדיית
לגיל היה חשוב איך אני נראית. בכל מקום שהלכתי קראו
לי „גיל הקטן“. במשחקי כדורגל, במשחקים אחרים, השגיח
עלי ולא נתן לי לטבוע בין האנשים.

גיורא
בגיל חל שינוי רב בזמן הצבא: מבחור שמרכז התענינותו
סובב סביב הספורט בלבד, הפך לאחד המרחיב אופקיו
בכיוונים רבים, לא היה מוכן להתפשר עם אי צדק, נטה
למרידה נגד הממסד.

מאידיך היה שופע אהבה וחדוה בשנים האחרונות, כהמשכיות
ליחס שספג בבית-ההורים — לעומת ההפנמה שאפיינה
אותו בשנים קודמות.

4.1972

שלום ב"ב' !!

יום שישי שבת צבר עלי די חרה, עא ב' הרבה
אירועים מיוחדים. ארנין התחיל לעבד עו תוכניות אחרות לעבד קצת.
כבר במאי הוא רוצה לעצוב את המשק ולעבוד יחד עם ג'ורא,
הברווז כסל וביולי אוגוסט הוא רוצה לעסוק עמוס יחד עם דני
ויולא. לאחר מכן הוא רוצה לעצוב את המשק. בתחילה הוא
רוצה עסוק אצל ג'ורא עד שהוא יסתדר וירוויח קצת כסל כדי
שיוכל לעמוד על רגליו. צדין הוא עמו בטוח שהוא יעלה סופית
את המשק, אולם הכורים די עצובים שקוד אחד נוסף מהם. ב' עו
ויכוחים די סוערים איתם, יותר מאשר סוערים הם נשאו עמה מפני
שהם וכמעט עם ארנין בכה. קשה לעבוד במיוחד כשאתה יודע
לצה פועל במישהו לטובה אלוהה. באווירה הבית היתה מאד
אכזרה ומדוכדכת כך שהיה נורא להיות בבית. עם מאמצים
העלמות את המורא בבית נכשלו. אני מקווה עוד עראות אלתו
במשק לפני שהוא נוסף, הספיק אני אישית עמו מאמין שהוא
'עצוב את המשק עמא'.

מבעלך האוהב

✍

ארנון

גיל התלפוט רבות בשאלת הפרט והחברה: „כל פרט קובע את מעמדו בחברה לפי כושרו להשתלב. יש כאלה הראויים להרבה יותר, אך הדבר נבצר מהם, עקב אי יכולתם להשתלב בהתאם לרצון החברה, זו עובדה שאין אפשרות לשנותה". גיל לכשעצמו היה מאד מקובל בחברה. בלבטים אלה אפשר להווכח בקריאה בספוריו: מצד אחד הוא ראה את הטוב, את היופי ואת החן. מצד שני ראה את הברבריות, את הגסות ואת כוחו של החזק לשלוט באחרים. הוא בחר כגבור למערבון שלו באיש קשוח כנגסטר, אשר נמס בראותו אותה יפהפיה..

12.71

ביום ראשון (25.12) אין יוצא
 למצדה עם פילוסה אחרת. הפילוסה
 שלנו הוצרכה לעצמה, אולם האנוח
 מדי ביום שיש עבדים בק שלנו הוצרכה
 להתארגן כראוי. לכן הפנתה נפלה עם
 פילוסה אחרת. היות ולפילוסה פילוסה
 חסרים מלים, הפילוסה שלנו הוצרכה למת
 3 מלים הפילוסה שיוצאת. בין שלוש
 המלים גם אין נמצא כפי שידוע למק כהר
 ופלה דווקא אין קץ. אם אנשים למק תאמר
 בליבך שאין שחצן, לכן לא אוסר למק למק
 דווקא אין יוצא. היות והשכונת יש לנו חיים
 קלים יחסית, שבוא שכולם בבסים זה מרש
 אולי שאין במקום זה צריך לפזר הפצות
 בגבולות, לשרוק ולחפש אחר מחבלים,
 לענות מאורבים ובכלל להשליט שם סדר
 כמו ה"נוטר-אנדא"ל. באופן כללי לא
 אנכפת לי לפלס בכמה קרובים חוצצנים
 אולם כאשר אין קושר זכות יחד עם הפילוסה
 שלי ולא עם חילים שאין מביא אותם ואין
 יוצא את יכולתם הוצבאות. אולם אקווה
 שיהיה טוב ושאוכל סוף סוף להרוג איזה
 אחד עם כפייה כדי שאוכל להחיות נפגית
 מה זה לה תקל עם אחד כשהחיים שלך
 תלויים בק ובשח"ו תלויים בו עצמו ולבסוף
 שנית מלכות מפיידות בין החיים ובין
 המוות. ככה נמסר החי"ק ולקבל חיוך
 מהל אחד. צריך קצת להאבק עם החיים
 כדי שלא יהיה הכל כה-כך קל ויפה.
 אין מקווה רק גליא
 תצטרכי לקרוא לי בלתי כולל מופל
 בתיק מסכת לחורב.

לרחל שלום רב!!

כעת אין נמצא ברצוה. כשבועיים אין
 צריכים להשתטח כאן סדר. הצבחה יסא ל-כך קשה
 אך היא די מציפת בחביות הדתה הנפשי שבו
 אין נמצאים בכל סריקה או בכל חיפוש אחרי
 חשוד זה או אחר. הדתה הנפשי נוצר כאן יסא
 רק מהפחד שמאחורי בית זה או אחר "זרק
 ימין צדד, אלאו הקיר מהמלך שלני עם האוכלוסיה
 הקרבית. קשה פשוט לשתרעם יחסי המשפיל של
 החיילים שלני לאוכלוסיה האזרחית הקרבית (ואפילו
 כאשר הדובר הקרבית) אך הצבחה שאין אפשרות
 אחרת לשת"חם אלהם. אין יסא בריה אלא לשת"חם
 עם הצורה הזו. באופן כללי זה יסא כל כך כל
 הקוץ הפגמים הישערה הרוטל של מאדם מאחלים
 או אפילו של מאדאם אולחיסה אך כדרך קבץ זה
 עם יסא נעים ל-כך. כאובן שלומדים יסביות קטוחים
 ומתאברים עם על זה. הרי בצבא אין דבר שנוי
 אפשר יעילות.

אמא

בזמן הצבא התקשר גיל עוד יותר למשפחה ולמשק. לא פעם
 התבטא במלים מאד רגשניות, שמרבית הבנים לא מעלים
 אותם על שפתותיהם. פעם למשל אמר לי בין ארבע עיניים:
 „אמא'לה, את כל כך טובה, הלוואי שלילדים שלי תהיה
 אמא כזו!" את זאת הוא לא אמר סתם כך...

ארגון

גיל ניסה לטשטש את הרושם הסנטימנטלי בחיוכו — אך
 תמיד התכוון בדיוק למה שאמר. פעמים רבות שיבח את בית-
 ההורים, אין מה לדבר!

עדיית

כאשר היינו קטנים וההורים לא היו בבית, לקח אותי גיל
 לחדר ההורים ואמר: „בואי, נשב פה, נלול ממתקים ונרגיש
 כאילו ההורים ישנם".

7.3.1971

עבורים שלום רב!!!

הגבול הינו עם הרמה האדירה
מחנכים מאז. מצא באוויר היה ציח ובית מאור.
בדיוק איך שהשנו הרמה נכסר השלם ורק
ביום האחרון הוא שוב התחדש. תפוחת זה אתם
לא יודעים איזה מצב זה כאשר אתה רואה
את הבית המלכה ולא יכולים להשיג אילו. ראית
את ביתנו הקט ונתקלת בחלחלה בחושבי עליכם
ואף מחשבים תפוחת הטיטוריום שלנו כמה קילומטרים
ממכם.

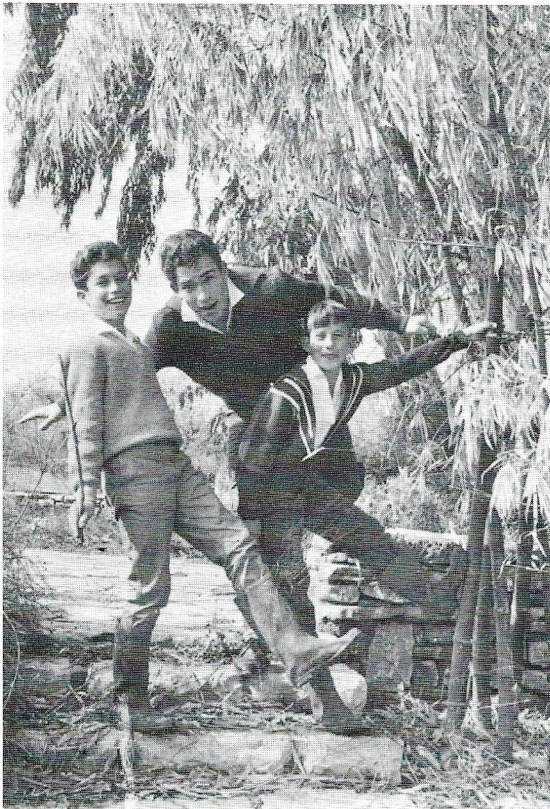
עם התכונים קבש, כנראה שצא
בסוף השבוע הזה לרשימה קצרה של 4 או 3
ימים ומאז יום שישי הבא. כמובן ששוב אף תקחו
את התכונים האלה יותר מדי ברצינות, מפני
שבצד זה כל דבר הוא רק בסיס לשינויים. שם אם
לא נצא לרשימה המיוחסת הרי שרוב הסיכויים
שנצא ביום שישי הבא ועם זאת הכתובת האחרון
הרי שזה בדיוק יוצא בפורים. אם יורא יהיא
שם תחש הרי עתה יהי בבית שמחה כפולה.
נקווה שהפגם צדד לא יקלקל את התוכנית
המשפחתית של המשפחה פלד המבור סגרת (3 אחים
כדורעלים ואחות - רקדניות לז אופה נעלף בדבר
הזה.

שוב אני מסיים כאן את הכתבה
בתקווה להישא הד"תה אי פלח.

עדיִת

בסיום בית־הספר היו לגיל חילוקי דעות עם ההורים. יום אחד, אחרי וויכוח סוער, לקח אותי לחדרו ובקש ממני לדאוג מאד להורים, שירגישו שעוד מישוהו מן הילדים דואג להם. היה מאד איכפת לו שידאגו להורים. הוא התבטא, שידוע לו שההורים תולים בו תקוות רבות, בפרט אחרי עזיבתו של גיורא את המשק ובזמן שארנון עוד משרת בצבא. אמר פעם לאבא: „חבל שבעולם אין רק גברים, אבל נכון, את עדיִת היינו בכל אופן לוקחים אתנו". בבואו לחופשה מן הצבא, עבר גיל תמיד בחדרי יחד הלכנו להורים. גם לפני צאתו לא שכח לבקרני ולברכני בשלום.

טוב, טוב אני לאט לאט אוסיים את מכתבי. אולי
כמעט ושלפתי את אחותי הצעירה והמתעללת. כי?
אפשר לסיים מכתב מעלי דמסור לאחות כזו..... לאה
צריכה ללמוד.

גילי

חדרך נעול ושומם, הפטיפון דומם להרגיז, גם ג'ורג' בסט על הקיר חיוכו כמו התאבן, ואלן הדסון רגליו כמו קפאו עם הכדור לעד. פזמוניהם של אריך קליפטון וניל יאנג נשמעים כתוגה איומה ומרה מאד, רק תמונתך עם חיוך הממזרי, בגדיך המקופלים בארון האפל ונעליך מזכירות כי היית כאן, כי כאן ניסית לבנות את ביתך ואישיותך.

הישאר כל זה כך לעד? הלא נוכל לזעוק זעקה גדולה ומרה ואיש לא ישמענו? הלא נוכל לסוב את גלגל הזמן לאחור ולו רק לרגע?

לא איני מאמין כי כך זה ימשך לעד, איני מאמין כי לא נוכל להגשים את שחלמנו עליו, ואולי חושש אני כי נותרנו מעטים מדי וחלשים כל כך להגשים את ששאפנו. איני מקבל כי לא נשב אי פעם כולנו, נשתובב ונתפלמס, נרגיז ונתבדח כאילו כל עולמנו הוא עולם של צדק וטוב. מה טעם יש לרעיונות פילוסופיים, מה טעם יש לאהבה לשנאה, לקנאה ולשמחה אם חיים אין בהם? הולך אני נפנס, מנסה להמשיך בדרכנו אך אינו יכול יותר. חסר אני אותך. איני יכול לשאת את תפקיד החזק המשלים כי חלש אני לכך. יודע אתה כמה אהבתיך, אך רק כיום חש אני עד כמה הערצתיך, עד כמה חסר אני אותך.

לא, איני מאמין כי אתה אי שם באדמה הטחובה והקרה. משוכנע אני כי אתה אי שם במרומים, שומע אותנו מנסה להסביר לנו אך קולך אינו נשמע, רוצה לעודד אותנו אך אנו ממאנים לקבל תרועתך אלוה מדוע הענקת לאדם אחד כה הרבה מהנשגב בעולמנו, מדוע נתת לגיל את היכולת לאהוב ולהיות נערץ, מדוע נתת לגיל את היכולת למרוד בממסד האזרחי והצבאי בשחצנות אהובה כאילו הוא מתקומם נגד העולם כולו, אך לנשק לאבא ואמא כילד בן שש? מדוע נתת לו את היכולת להצטיין בשטח הספורטיבי אך להזניח זאת בבטול עצמי? למה הענקת לו את היכולת להתעלות בשיפוטיו ההגיוניים שנים רבות מעל לגילו וכשבריר השניה לאחר מכן להשתובב כילד קט? אלוה, מדוע הענקת לו את כל התכונות הנפלאות הללו אך את החיים לקחת ממנו?

מדוע לא החסרת אחת מתכונותיו הטובות, אך את הנשגב והנעלה השארת לו? לא, איני דורש כי תעניק לי זאת לעד, אך תן לי את הזכות להיות עמו עוד יום, עוד דקה, עוד שניה כי איני יכול כך יותר. אני הולך ומתכנס בעצמי, מנסה להראות חזק ושקול, מנסה להסביר ולפשר, משתדל להמשיך, אך איני מקבל כי לא נפגש יותר ולו לדקה ונהיה שוב כולנו יחד.

יודע אני כי צועד אתה לידי בלכתי במדרכה, ומשוחח איתי, אך מדוע קולך אינו נשמע? משוכנע אני כי יושב אתה לצדי על ספסל הלימודים ומפריע את דברי המרצה בשטויות מהולות בחיך, ישן אתי בלילות, בחלומות, בשיחות ובהרהורים; גורם כי אתעלם מרבבות צופים צעקניים ואחוש כי כולנו שוב על הכר הירוק; מתעלם משיחות ידידים ומשוחח איתך. אך מדוע דומם אתה, מדוע אינך נראה בחיך השובבני, מדוע אינך מתגלה בתעלולך? האמנם כל זה ימשך כך לעד?

אני מבכה את גורלו של גילי על שידע להעניק לנו כה הרבה ולקבל מאתנו לא הספיק, על שידע להתעלות על בעיותיו וצרותיו, להעניק אהבה ולהיות נאהב, אך בכל זאת לא הכיר הגורל.

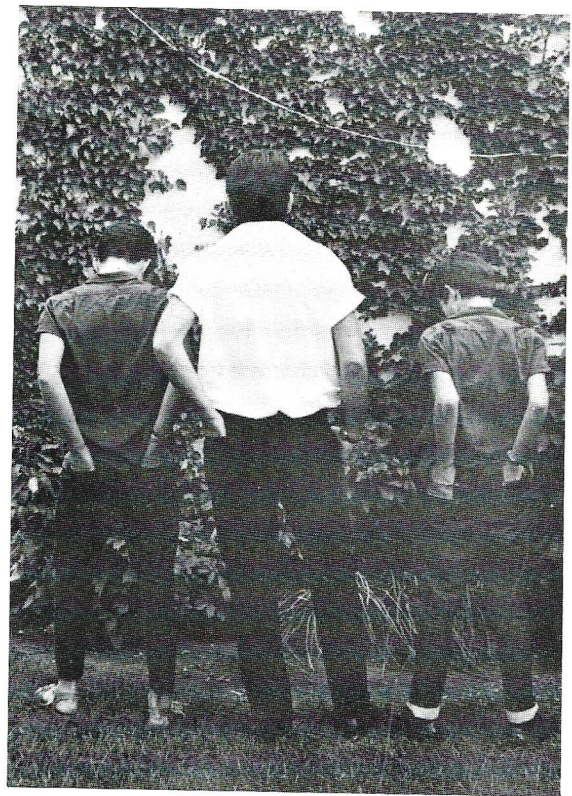
אלי, שמע תפילתי והענק לנו הזכות להיות כולנו יחד, אי שם, אי מתי ולו רק לשבריר הזמן.

אחיד גיורא

(נכתב לטקס האזכרה ביום השלושים)

טוב און אוסוים כאן אה אכתי בי זאן
דחוק. אמא תמסתי עסבא צויעת לעום וחקק מדויעת העלום
הזו תקתי עפצמק וכחובן. שאף תטכתי עתת קצת עבקען האסופ

באומור טוב שפועלת עבודי חסוד וחנן
וחונכתי ערבין את סודות הטבע כמו שהם נתנו עי ערבין
ולא כפי שריה האנשים בעולם מבינים אותו.

הזָכְרוֹן שְׁלִי בְּהִיר כְּמַעֲזָן.
בְּמַעֲזָן בְּהִיר וְשֹׁבֵר הַכֹּל.
שִׁמְךָ וּפְנִיךָ שְׁבוּרִים לְרִסְיָסִים.

שִׁמְךָ וּפְנִיךָ הַיָּפִים –
אֵיךְ הֵם יָכְלוּ לְחַיּוֹת בְּתוֹךְ הַבָּאָר?
אֵל תֹּאמַר:
בַּבָּאָר הָיוּ שְׁלָמִים
וְעָכְשִׁיו הֵם פְּזוּרִים בְּרוּחַ.

הֵם פְּזוּרִים בְּרוּחַ הַיּוֹם,
הֵם נוֹפְלִים אֶל מְרַחֵב הַנֶּהָר,
וְכָל הַנֶּהָרוֹת הוֹלְכִים הַיָּמָה
וְהֵם אֵינָנו מְלֵא.

ל א ה ג ו ל ד ב ר ג

בילדותו היה גיל צנום וכוחותיו למעשה מוגבלים, אך פתח רצון ברזל ואמביציה אדירה: להתמיד — להיות ראשון — לנצח. לא קל היה לו להסתגל בכתה, לישיבה, אך כאשר תפס אותו נושא כלשהו, זינק לעברו ושקע בו כל כולו. עם זאת לא היה סמל של „תלמיד ישיבה“. מרחוק קרץ ללא הרף הכדור ואת גיל איפיין הזינוק לקראת הכדור המתנשא או המתגלגל. גיל והכדור חוברו יחדיו ועם אהבתו זו בילה כל רגע פנוי. הוא הצליח להריץ את הכדור בכל הנסיבות האפשריות והפחות אפשריות, במגרש — מובן, על הדשא — בהסתייגות הגננים, בפרוזדור ובחדרי הכתה — בהסתייגותי אני. לא תמיד היה קל לבוא אתו לעמק השווה ולהסדר. לא תמיד היתה לו הבנה מלאה לענייני משמעת. חסר מנוחה היה וכלפי חוץ מרדן. אך בתוך תוכו רצה בסך הכל במרות ובהסדר. במרוצת השנים, לא פעם היתה לי הרגשה חזקה, כי עבר את גבול המותר במקצת, אך לא זכור לי מקרה, שלא הרגיש באופן אינטואיטיבי כי עליו לתקן את המעוות. מובן, כי לעולם לא הגיע לאמירת „סליחה“, אך מצא דרכים שונות להביע מלה זו בלי אמירה מפורשת, הוא ידע להפעיל את קסמו המיוחד, מין חיוך של טוב לב או כל מחווה קטן אחר, אשר בהם הבנת והרגשת, כי כאן רוצה לגשר על אי הבנה ולבטא חרטה. עמוק בתוכו בקש תמיד ביד המכוונת ואותה הליכה לקראת הסדר.

היתה לנו שנה קשה ביותר בכתה ו', כאשר לא היו לנו מורים משלנו והתנסינו במורים שכירים למיניהם. אפשר לאמר שהתוהו ובוהו בלטו בכתה ולא היו שום סדרי לימוד. באחד הערבים, אחרי כבוי האורות, כאשר יצאתי מן החדר והשארתי אחרי מלאכים קטנים שקועים בשינה כביכול, קם גיל, כינס את בני הכתה בחדרו. הוא תיאר לפניו במלים קודרות את המצב העגום והבלתי נסבל אליו התדרדרה הכתה, הצביע על דרך אור, שכנע, כי על הכתה להיטיב את דרכה. לאותו שכנוע והליכה למוטב היו כמובן חיים קצרים, למרות נסיונות חוזרים ונשנים מצדו.

בסוף כתה ח' — כאשר כולם בחרו בענפים ושרותים קבועים, בחר גיל בענף הפלחה. פלחה דאז — פירושה גרירת צנורות השקיה למאות מטרים וגם גדולים וחזקים ממנו נאבקו קשות עם משימות העבודה. ראיתי לא פעם, כי אין עבודה זאת לפי יכולתו הפיסית וניסיתי לשכנע אותו מספר פעמים, כי אפשר לשנות מקום עבודה — אך הוא בשלו, לא ויתר. הוא נשאר בענף זה עד יום גיוסו.

עם כניסתו לכתות המשך, הפסקתי את עבודתי, והקשר של שמונה שנים הלך ונתרופף ולבסוף נותק כמעט כליל. אחת הפגישות החטופות בינינו היתה בתחנת אגד והוא ממ"כ טרי בנח"ל, הוא סיפר לי, כי אחרי תקופת ההדרכה ברצונו להמשיך בקורס קצינים. יותר מאוחר הוא שינה את דעתו ורצה להתקבל לקורס מדריכי ספורט. ידוע לנו, כי הפך במשך הזמן, לאחד המדריכים המקובלים, בודאי בגלל הבנתו לחולשות הזולת. ראיתי אותו פה ושם בעת חופשות בבית, תמיד חייכן מתבדח, עליז, כולו קורן אופטימיות ושמחת חיים.

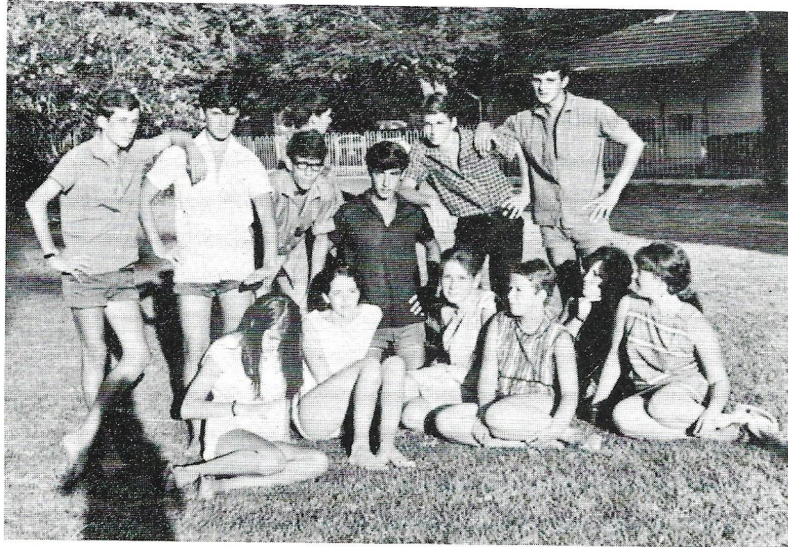
פגישתי האחרונה אתו היתה יומיים לפני קבלת אותה ידיעה מרה — כי איננו עוד. למעשה אפילו לא פגשה היתה זאת, אלא שמעתי רק את קולו ליד המועדון, קורא לאחד החבר'ה: „שלום, שלום, באתי לראות, איך נראים האזרחים בבית“.

והוא כאזרח לא ישוב עוד אל ביתו.

מרצ'יק

ידון

גילי, שם שהיה מספיק בשביל להעלות עליזות על פנינו, כאחד שלא ראינוהו מעולם עצוב או קודר, אלא תמיד עליז וצוהל ונלהב. וגם אם בפנים לחץ משהו, תמיד ידע להסוותו בבדיחה ובצחוק.

שמעון

אני לא יודע איך זה אצלכם. אני לא מסוגל להתרגל לזה שגיל איננו. אני מניח שזה אצל כולכם כך. כרגע כולנו בצבא ולמעשה אף אחד לא נמצא ממש בבית. אנשים שרגילים לראות אותו כל יום, ופתאום הוא איננו מתרגלים לזה יותר בקלות.

אני בא הביתה, בטוח שאמצא אותו פה. אני פותח את הדלת ואז, אני לא יודע איך להסביר את זה בדיוק. בגלל זה נורא קשה לי לדבר על בן אדם כשאני מחכה כל רגע שיכנס.

ידון

אתה מסתכל על חבר'ה משחקים על המגרש. אתה רואה שארנון מוסר לדורון, ואתה מחכה למסירה הזאת שזה יגיע לגילי... ואז אתה נזכר פתאום בכך שכשהיינו בכתה י"א והיתה לנו אליפות נגד כיתה י"ב, ומישהוא מסר לגיל מסירה. הוא בעט בכדור תוך כדי נפילה פגע בקורה ומשם זה נכנס... ופתאום אתה תופס את עצמך שמה שיש לך אלו רק זכרונות. אף פעם לא תראה את הגול הזה ואף פעם לא תראה את הבן אדם הזה.

יעל

אתה פוגש את ההורים שלו ופתאום בא לך לשאול „מתי גיל חוזר לשבת?“ ...

ע נ ת

אני לא יודעת, אני עוד לא קבלתי את האות הזה שהוא איננו שאני יכולה להתחיל לדבר עליו.

אמנון

מה שמאפיין את כל הדברים האלה, את יודעת, שהאות הזה לא יבוא אף פעם, אבל יום אחד תרגישי שזה התמסמס וזה הרבה יותר גרוע.

ע נ ת

תראה, הוא מופיע אצל כל אחד בכל מיני אסוסיאציות, ואני לא חושבת שצריך להראות אותם. זה אצל כל אחד אישי.

אמנון

טוב זה אישי אבל זה מצדיק שתנסי להעלות את זה אפילו אם זה אישי.

י ע ל

בשביל מה ?

אמנון

שזה יהיה קיים, שזה ימשיך להתקיים, שזה לא יהיה רק שלך. עכשיו את מחניקה אצלך דברים שמעוניינים לעשות אותם נחלת הכלל אבל לא בגלל שרוצים לקחת ממך משהוא אלא שיהיה גם לאנשים אחרים, אני מפחד מההתמוססות הזאת וזה לא לוקח הרבה זמן — לאט לאט — ומפני שמפחדים לדבר עליו מפסיקים לחשוב עליו.

י ע ל

אני חושבת שאם היינו עושיים חוברת כזו למישהוא אחר, וגילי היה נמצא איתנו הוא היה מאוד מתנגד לזה.

שמעון

לגילי יש אישיות אחת שהיא לא בדיוק תלויה בזכרונות שלך ושלי. אני חושב שיש לו אישיות שנמצאת פה איפה שהוא והיא עדיין קיימת.

ע ו ד ד

היתה לו.

אמנון

אל הישות האחת הזאת מנסים להגיע על ידי כך שיושבים ומדברים עליו. זה כאילו שמכלול האנשים מהווים את האיש שהיה, כאילו מחיים אותו מחדש.

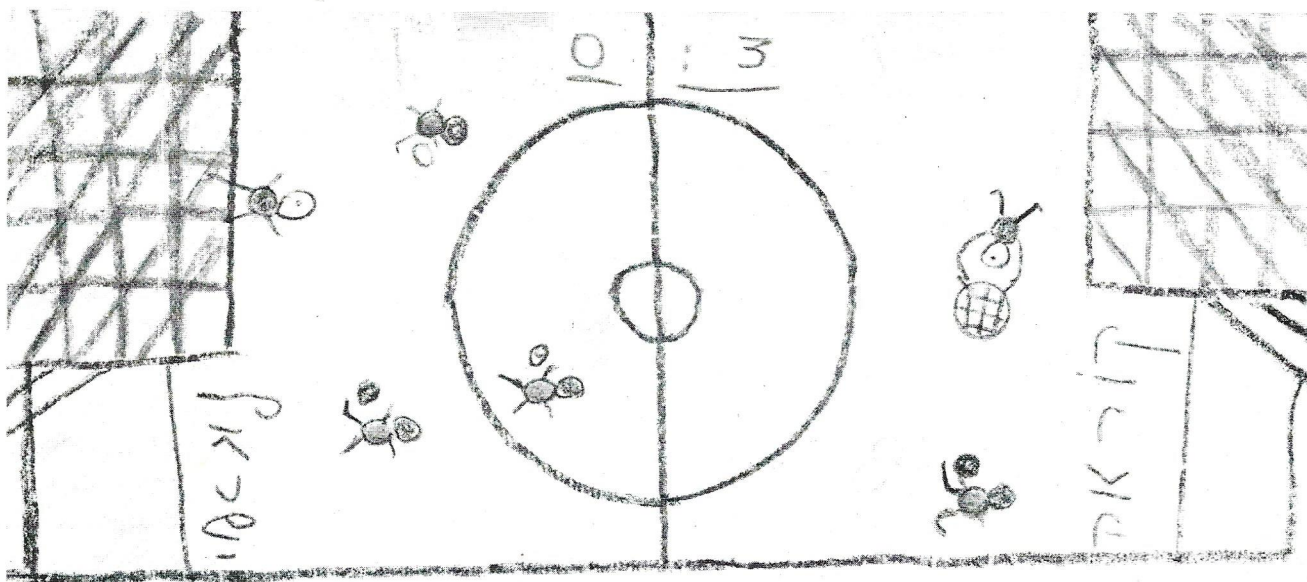
ענת

אני מוצאת יפה בלוויה כשכל איש חי את היחס שיש לו אל האיש שמת.

ידון

לגיל היתה דבקות להבין ולדעת — בכוחות עצמו — ללא עזרתנו. כמו אותם ספרי הפסיכולוגיה והפילוסופיה שקרא חצי בהחבא והיה מנסה לנתח לנו מקרים ומחשבות ברצינות תהומית.

כאשר הירח היה צעוף הוא רצה לספר לאצטרו
 הוא אצדה קטנה. חם אחד ראה הירח הוא אצקוד
 אצקוד חשק בכדור. בתאוק הרים הוא את האיש והסתכל
 איתו וירח ירם לאן אתה מלך אז ענה הירח: "מלך אנ
 מסבך כל הצוף" "האק עבדת עם בסוף" "כן, הוא
 וראית את חשק הכדור" "המון אתה לספר לי את
 התוצאות" "החשק הראשון קוריא וטנס ויו אובת
 קוריא והחשק השני" "אז ענה הוא" "מה, מה, ישראל?
 "כן ישראל וצבשו אנ אצד אן משהו צביב. קוריא
 נצחה את ישראל ציס חביב אצד כצון! והחשק
 האחרים אתה אצד

ג'א

המשך

(החשק) האחרים שוב הסתעףנו חכה חכה
 את הירח אצקוד לספר יתר החשקים האחרים
 בואם נצחנו. נצד וטנס - ונצד פורמזה. וקסוד
 יצא בק, שקוריא במקום הראשון, ישראל במקום
 השני, פורמזה במקום השלישי, ווטנס במקום האחרון.
 וקוריא קיבלה את גביצ צמו אסיד. בזה נצמור את כל
 הספור, וצמה אצד אן אחרים. אנ שוב צריך אצלות
 אצלם, בא הצמן אדאיר צל הצוף. שום אצד
 ולהתראות אחר.

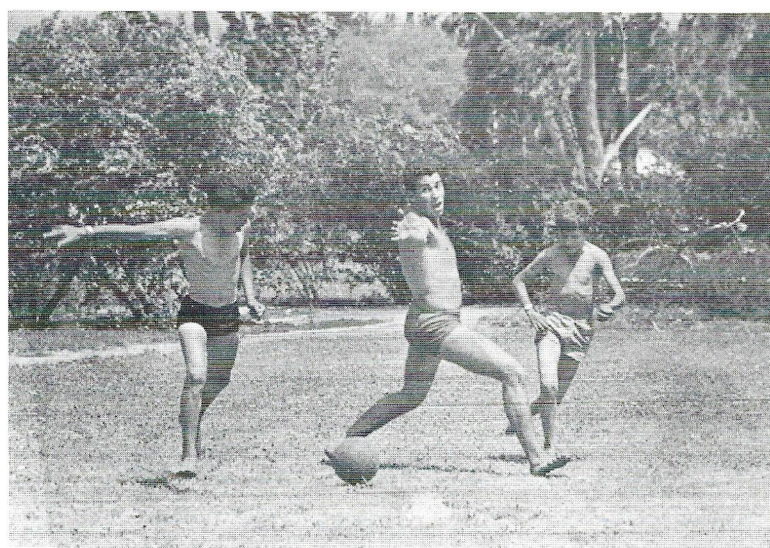

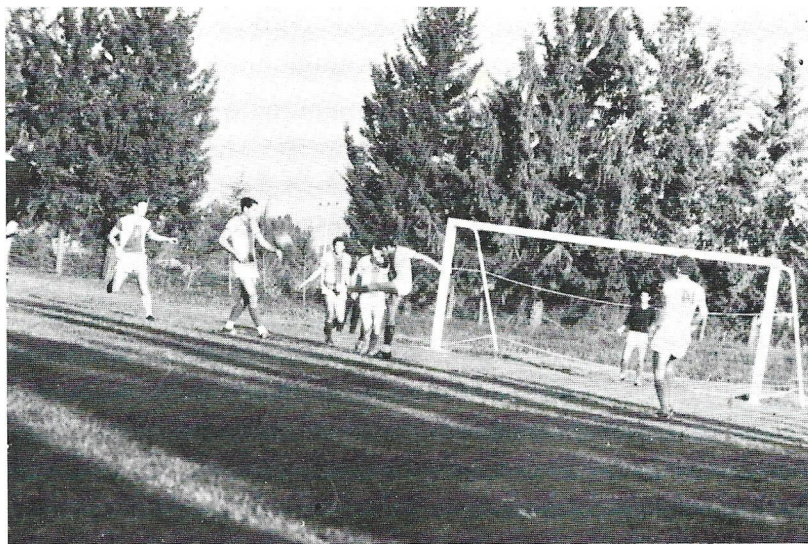
ג י ו ר א

מרכז חיינו סובב סביב הספורט וגיל שהיה הכשרוני ביננו, היה בעל רמת משחק גבוהה מאתנו. היה לו כושר גופני פנטסטי, וזה נבע מאופיו הנמרץ וחסר השקט. מצד שני היתה לו היכולת להיות נאהב ונערץ על כל הסובבים אותו. אפילו אם היה נראה לפעמים שחצן, זו היתה שחצנות נחמדה, מקסימה וטבעית כזו, שבגללה גיל היה מרכז חברתי בכתתו.

א מ א

למרות השחצנות שלו, הוא לא אהב להבליט את עצמו. בבית הספר הוא לא אהב להופיע בהצגות מחוץ לפעם אחת, כאשר חקה את „נחמיה בן-אברהם“ במסיבת סיום השנה. בפעם הזו הוא שיחק בצורה כל כך מוצלחת שאחרי ההופעה באו רבים וטפחו לו על כתפו: „כל הכבוד“, „יש לך עתיד“, וכו'. כילד היה ביישן בחברה. לא אוהב למשל, שיחוגו לו „יום הולדת“, כי לא אהב להיות במרכז, רק בגיל 16 השתחרר ויצא מתוכו.

ג י ו ר א

ארנון יכול לספר לכם כמה רצינו לשחק פעם ביחד בליגה
הלאומית, בקבוצה אחת. כשזה הגיע למשחק יחיד משותף
של שלשתנו ב„הפועל כפר-בלום” – אינני יודע אם היה מישהו
מאושר מאתנו.

א מ א

כבר בגיל 9—10 כתב גיל באחד החבורים: כשאני אהיה
גדול, אנחנו כולנו נשחק ביחד בליגה לאומית וכל הקהל
יריע: ברוו פלד, ברוו פלד! ”

ע ד י ת

לפני משחקי ליגה חשובים, ניחשו האחים את התוצאות.
באמצע הוויכוח לחש לי גיל באוזן מה דעתו והוסיף: „עם
האחים עלי להתווכח, רק לך אני אומר את האמת
האמיתית”.

7.3.1971

הַחֲבוּרִים שְׁלוֹם רַב!!!

היום, יום שבת, היה לנו יום ספורט
גדולי בין הפלסאות בכדורגל, כדור סל וכדור קלף.
בכדורגל באובן ששיחקתי ואף הבקלתי
המשחק הראשון את שחקן הנצחון וביחודי המשחק
שהסתים הנצחוניו השיגור 1:0. המשחק השני
הסתים התיקו אפס אולם יצאנו מהצד המשחקים
בצכות בקולות 11 מטר. אנו באותו משחק גיליתי
יכולת ביצועית אך יחסית סאתרים הייתי כמו
האצציון ים גבי פרימאן.

ענינה'ם

יש מי חשק לשחק בדורש'ם מפני שמצאן עמו נעלה
 בכדיה וכלפי יש מרץ רק עורש'י יכול לעצור אותו וכאן זה ביום
 טוב שלו. דרך אגב, את שמעתי לעורש'י החמוד עמו שחק השבת
 את יודעת תמיד כי פשוט נמאס'ם קצת מהכדורש'ם, עכן הוא יתק
 את מלכת היסוד של הביטחון וברח איתה. לבוא ימים הוא עמו בא
 טאלמנים כשאל אחד עמו יודע ממנו כלום. עמחר שהמאמן של
 מנצח'ם יודע ברדיו שגיו תחזור מיד טאלמנים - הוא חזר. בנתי"ם
 נפוצו שמועות שהוא הילק להתחתן איתה כבר ובזו... אז עמה
 אני מספר עק את זה... כדי להגחיש עק את המיוחד באותו
 עורש'י. הוא "יד-רץ" שפועל מה שהוא רוצה כשאל אחד עמו
 יכול לעצור בקדו. הוא תופעה. כנראה שהוא בא מכוכב אחר.
 אם דיברנו על השאון מהעפס (דרך אגב הוא אינו עמו אנצ'ם)
 הרי שקראות שצ'ם כנראה תביא ארצה. נוצר אני עמו יודע
 אם היא תביא, אולם אם כן, יהיה עמו קיבלתי שיתרור מהצבא,
 זה אומר עמבי, הרימה, נפקדות, כמא ואני עמו יודע מה. אני אסף
 עראות אותם וכאן זה יעלה עי בדמ. דרך אגב בשבת בקרב
 ראוי אותם בטלנו'ציה, כשאנו היינו בסרט, התברר אומרים שהם
 היו נהדרים. אחד הגשתקים היפים שראו ביניהם האנצ'ות. זו
 אז אני שואל אותך זה עמו ברור?

עדת ראות ממני

דרך אגב מובן שראיתי בטלנו'ציה
 את צורח בסט וכמאן שקיבלתי התקפת
 מה פשוט אני כל-כך מחרץ ואודה אותו
 עמו רק בעלם תכונותיו במערכ אלא עמ
 בעלם אופיו שמחול עמחרש.

23.1.1971

אמשפחת התענושות שלום רב!!

לבת'ה סבורט'הית אני די גבור וזה דקה
התוצאות הקטובות שהשיגים הפנסיונרים. אני לא גבין כיצד חומר כזה
כשרוני אינו מסוגל להגיד ירמה שאני מצפה לה, דהיינו ע-2
ימות מלך השאר הקבוצות בלעדי. מהתחלת הקוצה הם קצין לא
הגיון עכשיו של עפ"ל שלהם הם לא מקיפים שלדים, הם לא מנצחים
ובלעדי הם כבר לא גלגלים במה שהלחיבו עפ"ל שלהם אני פשוט לא
יודע מה קורה להם. אני חושב לעולם יפטר אוזעוד או
לאטן הדסון שופט'קו עזאל ביריה ויתחילו עוראות להם מלך
מהיכולת המהירות הטלפון הרעליהם.

7.2.1971

עמלים שלום רב!!

עצמי כנראה יש חממת נוצר מצונית על
פנים כל שנה קודם שחקן מוכשר אחר. עפ"ל שנתים היה זה איין
האצ'טון, עפ"ל שנה היה זה אלן האדסון והשנה... גריאן סמית'הארס.
מי יהיה השנה הבאה? אולי אותו שחקן קישור מוצלח של
הפול ק"ג שהצטין כל-כך בשבת שעברה נצד מכבי חדרה. ארנון
אז תחשוב שאני צוחק עליך, התחלה שהיו במשחק אמרו שהייתה
גהייתה לא רץ ואם הציון 7 ג'יתון הוא משה'ל. יצין בקיצור אותה
קוצה את אמריקה בהפולף חלפה. תמשיך ככה רק תתחיל
יסתלקיץ שלדים. כאן בהסים אני קושה עק פרסומת לא נרמאלית
כן שפחדה חושבים אותך כבר עמוזה בקנצבאור צדור
או עמוזה שצטרף בקן.

מתוך חבור "חלומי", שנכתב בסוף כתיבה ג'.
...חלמתי על כדורגל. חלמתי שגורא, ארנון
ואני שחקנו בנבחרת ישראל וכל האנשים, כל
הקהל צועק: "ברוו פלד, ברוו פלד, ברוו פלד".

למנוחה שלום רב!!!

היום ואני שכחתי היום שישי בעולם
 המאורבים, לא הייתה לי אפשרות להישאר את
 תוצאות המשחק צ'לסי נגד ריאל-מדריד. ואי כמובן
 יודע שכאשר הקליה קלורה הצ'לסי הרי שלל האמצעים
 מקדשים את המטרה, על כל פנים יעבירי כדי לדעת
 בכל זאת את התוצאה קליה דבר כזה: אמרת
 לאחד החברים מהמחלקה שגשגו בבסיס
 המאורבים שיתקשר אלי כאשר תוודא לי התוצאה.
 אולם, אם היו שולחים אותנו מדברים בקשר למשחק
 היו מודקים לנו אי לכך אמרת לי כך: שלל צ'לסי
 הוא יקרא זקן ולריאל-מדריד * זקנה. אם צ'לסי
 תנצח - אז התיכון היה שהוא ישדר בקשר שהזקן
 דפק את הזקנה (כלומר צ'לסי נצחה את ריאל)
 ואם ריאל נצחה אז הוא ישדר שהזקנה דפקה
 את הזקן. (דק אזה, מבחינה ביולוגית אתם
 יכולים להבין מדוע קראתי ל צ'לסי הזקן ולריאל
 הזקנה ולא ההפך. כמו שלא היה אפשרי ל צ'לסי
 תפסיד, כך לא יתכן שזקנה תדבוק זקן).
 ובאותה הלילה הוא התקשר לי
 המורה שלי והודיע כי הזקן דפק את הזקנה.
 כמו בכל פעם עם כאן היה עיקרי
 בתיכון הקליה היתה שלל זה עבר דרך המרכזה
 הראשית. כאשר המרכזית שלחה למאורבים
 מדווחים כי זקן דפק זקנה הוא פרעה את זה
 גאנחנו דפקנו כלומר ירינו על הצרבים. הוא מיד
 התקשר לי המורה שלי והודיע שמתקדם המאורב
 והודיע לנו את המעורר. אולם כאן נתקלנו
 בהקלה נוספת. כמו בכל חשב של יריות או משהו
 דומה קוראים למכשיר את מפקד המורה - עם כאן
 הוא קראה למכשיר את מפקד המורה שלי. כמובן
 שמפקד המורה שלי לא ידע ולא הבין מה שהיה
 רוצה ממנו. לכך אצטר אולם והסברתי לי מהר

ימיה התיכונה. למצלי הוא גם חובה כדורגל
 ויותר מצלי הוא חובה שלי, כך שהוא התאקלם מיד
 והתקומם להלך שהכוונה למשחק כדורגל ולא
 מאילו תקרית שבה מסוכנת הוא אף הוסיף
 ושאף את המרכצות במה פלמים דפק הצקן את
 הצקנה. המרכצות המדוולט מהצבה התקשרה
 מיד גם הסים המאורבים שליו ושארם במה פלמים
 דפק הצקן את הצקנה ובה שובה הייתה 2:1
 כפי שכבר ידוע לכם. הוא מסרה לינו את התוצאה
 וגם זה הסתיימה השיחה שליו בקשר. אולם לא
 השיחות על המשחק. היות וכל המאורבים שליו את
 השיחה שליו ולא הבינו במה המדובר הם חשבו
 כבר שנתקעו בחוליות מחבלים. רק מאחר שהתקעו
 מהמאורבים הסברתי לכם שכל צתקעו אלא
 שהצקן דפק את הצקנה זה רק אומר שצ'לים
 נצחה את היאם במה שביץ אירופה למחציקות
 שביץ. במה החברה קבלו את הדבר בצחוק אדיר
 וגם זה המפקדים.

טוב אז אני אוס"ם כאן את
 המכתב הקצרצר הזה. אז תהיו
 בריאים ומהראות ביום שלישי
 (כמובן) שיום יאן ארוחק בהס"א.

גֶּשֶׁם יוֹרֵד עַל פְּנֵי רָעִי :
עַל פְּנֵי רָעִי הַחַיִּים, אֲשֶׁר
מְכַסִּים רֵאשֵׁיהֶם בְּשִׁמְיָהּ –
וְעַל פְּנֵי רָעִי הַמֵּתִים, אֲשֶׁר
אֵינָם מְכַסִּים עוֹד.

י. עמיחי

[illegible]

מנעק התורה נורא אוהבים

אות, מפני שאני בלתי מצה שהוא יסא מקטל
וכאן בולם מקטלים חול גבלה שהם באמת בסדר,
אני יסא בוכה על מסדרים נוספים אני יסא ציפק על
תורה שלא קומדים בזמן ובגלגלם בולם מקבלים צועל.
אני יסא משתלט מסחירות ובריכות ומסלות אני תמיד
נמצא מאחורי ונזכר תורה היותר חלשים בריכה
אמת שלם ק"ה אחד התעלם אצלנו. יסאחר מכן סחבת
אותו במשקל הריכה בעליה קשה מאד. אני הצלתי
במקל התעלם באפיסת כוחותי, אך דחפתי אותו
לזמן. אחרונה ביום שישי היה לנו מסקל
חזר, בקל, נשק וקסדה יסאורק שלם צו ק"ה. מסקל
קשה מאד. העבנו צו ק"ה במשקל $4\frac{1}{2}$ שלות כולמו
שהעבנו חצי דרך וחצי דרך רצנו. אחד שלא מדכתה
שלנו התעלם באמצע ואז הצטרפו יסאחוב אותו על
אלמנקה. את ידעת מה זה יסאחוב בצוף בהליכה
מזרזת על החולות. כיתה שלנו העכה ונזכר
יכיתה השנייה יסאחוב אותו. היו הרבה תרות שלה
קשה יסאם ולכן יסא באו יסאחוב את האלמנקה ולכן
האלו יסאחבו התאמצו עד ככלות כוחם. אני הצלתי
יסאורק של ק"ה בערך בלי יסאפסוק סחבת את האלמנקה
כאשר על כביש רחב כ"ה 300-500 מ. מתחלפים, הרי
כאן על החול הצטרפת יסאחוב כק"ה אחד ודוקא
אני. מתברר שלא הסודל האפני קובל כי אם כוח
הסבל ובקיקר כוח הרצון קובל. אך יסאחבה הלסס
הייתי חצי גתי. אך כמו שלם דבר מתעברים
גם על הטרטורים האלו נ'תעבר, כיצוף לכן הזמן
מיידש את כל הציחות.

בידידות חמה

16.12.70

עבודת שלום ו!

הכל היה באותו בוקר שהזאת
ימים, ביום ראשון. העבתי למלא את חובתי בשומר
מאהל, בעוט הז'ף תורי. אך במקום לשמור העבתי
עקרינו צימן סבורט. כיצד נאט'צ'האם הצ'יחה יסחוט
תקי מה פנס'יונרים. כיצד ע'ארלי העדום מכה שופטים
י'וד כהנה וכנה. נוי אני שואל אתכם מה יותר
חשוב לשמור או עקרונו על צ'עס' העדומה. היות והל'פ
שלנו הוא אולי הוא הצ'מיד ע' את הרובה של ע'משק
שבוצים. בדרך זמן זה אני צמוד ע'מקנ'ק של הכל
המס'רות, הריצות הקלות והקלות ואפילו בהליכה
מאול. אפילו אני הולך איתו ע'מלי ש'מוט. רק חבל
שהוא ע'סו יכול ע'צ'ה ע'י את התחת אחרי
הש'מוט, ע'פחות בתור כזה הוא היה ע'זר ע'
המש'הו.

חמורה שלום רב!

רוב, בדיוק אכיל און מקבלים הפסקה קצרה.
 און הולך לשקט. איתרי השק"ם אומשיק עכטא דק מפני
 שגעה ע' בבר טוטאלית עשבת ול הקטיש עשטויות שבאן
 מצ"ש המדריך. האלת מהשק"ם. אכן מיל התפוצים
 היה מרוב כמו הפירסומות, העחמ"ה היתה, עזומת זאת,
 יבשה כל-כך עד שהחלטת עקראו עיטאל ידן שיהדוק
 באיזו תקופה עלו את העחמ"ה בעלמ. תשובתו היתה-
 מתקופת הממלוקים, ובאמת ציפורן רעל של אוריסטוס
 הי"ן נכנסה ע' בן ש"ן הקדמיות, ורק במאמצים עיטאלים
 אלה בידיו של רובא העל"ם בעדוד ע הוציאו עי מבין
 ש"ן את החתכה המסריחה הזו שהציפה ע רמת
 העל"ה האישית הנמוכה של אותו סאון אתונאי.

אסף

הייתי מ"מ במחלקה שגיל היה בה מ"כ, בהתחלה
 התרשמתי שהוא לא מתיחס נורא ברצינות לתפ-
 קיד, היה מלא רוח חיים אך קל דעת ותעלולין.
 לא אהב לעשות מה שאומרים לו.
 בפגישתנו הראשונה בשיחה עם המ"פ ראיתי אחד
 יושב בצורה הפגנתית מרושלת, חולצתו פתוחה
 עד לקורקבן. המ"פ מציג את המכ"ים ואומר:
 "זה יהיה מ"כ שלך". לאחר השיחה פניתי אל
 המ"פ ואמרתי לו, "מדוע אתה דופק אותי במ"כ
 כזה?" ותשובתו היתה, "יש לו המלצות טובות,
 עוד תוכח בכך". במסיבת הסיום ספר לי שקבל
 מתנה מאחד החניכים, ובאמת אני שם לב שכל
 הכתה, כל החניכים מדברים איתו ממש בהערצה.
 ופתאום תפסתי את עצמי וחשבתי שאם היו זור-
 קים את גיל לכיתה ללא דרגות, גם אז הוא היה
 הופך להיות זה שמנהיג את הכתה.

קי"ל 71

עקטור מפורסם!!

השבוע אני נה"ה בהס"ס והיום (יום
ראשון) יש הצדוד יום המ"כ שבו באים כל המ"כים
(מכ"ם צעירים) ומתאספים יחד כדי לשמוע זיבורים
והירבורים על דמותו ואישיותו של המ"כ וכדומה. כמו
שהמ"כים שולחו גם כל הנושאים שעליהם דנים, כמו
מנהיגות, ידע, אישיות וכו' אינם יכולים לענות על
הבעיות הללו מפני שהם אינם חושבים על כל צד
וצד שיהיה נכון משום שצדדים הנכונים נובעים כמו
מאלו מתוך ה"אני" שלהם. מכאן את המ"כ מדוע
ההוצאות משתלמות אולי מדוע אני מוצא זמן כדי
לעבד ביר עק שאני שם הדרי להבין יש משהו שחוט
עליך ואולי איכר-עומה מושב עליך הרבה.

אספ

לא פעם נתקלתי איתו. הגיע לידי כך שלאחר פנייתי למגיד הוריד אותו לדרגת טר"ש, כתוצאה מאי מילוי הוראה. למרות שזה פגע בו, כמו בכל אדם אחר, הוא לא נתן שיראו זאת. יותר מאוחר פניתי בעצמי שיעניקו לו את הדרגה בחזרה והוא קבל אותה.

17

החיילים ידעו זאת ובכל גיל הוא שנפגע הכי פחות מכולנו ממקרה זה.

1.72

נוסף תפסיק יחסים

נוסף סיפרתי לך מה שקרה לי דרך הטלפון, אולם זה לא נראה, הדבר מסתדר וכבר כנראה השבון יחזירו לי את הדרכות. פשוט אין טוב אולם קצת חוצפן. ההתנהלות שלי היא כשלם אזרח חופשי, אולם בצד זה זה אני אופשרי, ולחיות שלום שנים כפוי מהחלטות של אחרים וצמוד למשטרה שלהם מהלי אופשרות ישנותם ליפי מחשבות זה סתם. כך קיים הצבא ואין מה ישנות הקצ"ן. מכך מי שמתמרד נגד המוסד הזה חותל וזה בדיוק מה שקרה לי. במידה שהכל קובע וזה יתבאר במיוחד שהקצ"ן לא הציב לי יותר משתי מילדות שמאליה.

חמוצה ביום הייתי בראיון מל"ל. אך שכתבתי למשרד שלו הוא ביקר אותי והצגתה ובדב"ק יי את הדרכות בחזרה. הוא סקן ששמע עלי ביקורות טובות ולכן החליט להחזיר לי את הדרכות. למצון ידיים ודוברי כ-20 דקות הלך. אמרתי לו שאני לא רוצה להיכנס לקורס קצינים אלפי יתבאר קורס מד"סים. יסאחר הפב"ח הזה קפצתי במלך עלי כדו פחבקו. אולם להיות מד"ם וכך אולם פלחך בדורגל כפי שאני רוצה.

נוסף אין מאור מאושר

יום אחד הצטרכנו בתור מכ"ים, למצוא נקודות ציון ולוודא שאמנם החילים הגיעו אליהן. אחרי הנקודה הראשונה החלטנו שלא מתאים למ"כ ללכת כל כך הרבה ושהחילים ממילא יגיעו. הלכנו לכפר אתא, אכלנו, שתינו והגענו לכינוס באיחור. העונש שהוטל עלינו היה לנווט את כל מסלול החילים למחרת. גיל לחם באופן עיקש שלא מגיע לנו לעשות זאת, אולם לאחר ששכנעו אותו הוא לא לקח זאת יותר ללב. קמנו שנינו בבוקר לקחנו מפה ויצאנו לדרך. קטרנו על הקצינים אולם המשימה בוצעה במלואה. המאפיין באופיו של גיל הוא שאינו "שם". "אם ללכת אז ללכת".

אילן

הייתי "סבון" וגיל היה תעלולן, אני הייתי עושה הכל כדי לא להפגע, וגיל — בחיך ללא התחשבות. בקורס סמלים היה עלינו לנווט בכרמל, איזור סבך וקשה לניווט. גיל הציע שניסע בטרמפים, אני הססתי. אנחנו עומדים על הכביש, עולים על אוטובוס והנה כבר חוליה אחרת מחכה לנו בו. בבית אורן החלטנו שאסור להסתכן יותר. גיל התעקש שממשיכים לנוע ברכב. מגיעים לבית הבראה בבית אורן, כוס קפה, עוגה. שוכבים שעה שעתיים וטרמפ לא מגיע. המשכנו ללכת. גיל צעד בקצב ואני נגרר בקושי. מגיעים לכרם מהר"ל, יורד גשם אימים. גיל דופק על אחת הדלתות ומסביר לדייר שיש גשם ושם אפשר אולי לקפוץ עם הטנדר שלו. טוב, הוא לקח אותנו לנקודת הסיום.

כשהיינו חוזרים מסדרה היינו הולכים לישון. גיל, דבר ראשון היה כותב מכתבים ודבר שני מנקה את הנשק, היתה לו משמעת פנימית גבוהה מאוד. משמעת חיצונית לחילים לא היתה לו. הוא היה חיכן, היה לו כושר לא רגיל, בתפיסת פיקוד היה א-ב. היה לו קצב פרא בהליכה בניגוד לנו שהיינו סמלים. הבעיה העקרית שלו היתה שקשה היה לו להתייחס ברצינות לדברי מפקדים שאינו מעריך אותם.

דובי

היינו חוזרים מסדרות, נופלים כמו מתים למיטות.
גיל היה הולך להתרחץ, מציע את סדיניו ומתישב
לכתוב מכתבים. היינו כל כך עיפים והוא כותב.
גיל ידע לכתוב מכתבים בצורה נהדרת.

סניףכ החמוצה שלום רב!!

בחדר הוואי מוקד של חילים צוחקים ומשחקים על קולום האוירה
בחדר קלגנית אך ידידותית, חיל אחד פועל בדיוח והשני משיב
בהדיוח יותר יפה. בכל הולך ילד כמו מכונה משומנת, כאילו
תוכנית שהוכנה מראש על מנת להקנות רחמים. כוח רוחני
במטרה להמור על מוויזן נפשו כפרט. האור בחדר מלא וטרנזיסטור
צוקני משמיע שירי ולדים המזכירים לי את ילדותי היפה. באמצע
החדר מוכן עו שולחן חום ומשקלם כשהצוית פינתו כיסא רפוף
לאולי על בין 1100 - 1600 שנה. היות וזה הכסא היחיד שלומד
בחדרנו שלם התישתי עליו כדי לכתוב עק מספר מילים מלך צפי הנ"ח
מצב רוחי דאף, כשהידי האחת אני מחזיק סיגריה מלגנת ומלפנים
כוס קפה חם ומחור בשולל על יצר הרע שסגר לי קרק האומנים
המוסברים שלנו. במצב שכזה אין כל פלא שהידי נעסק על הנ"ח מהי
שאני חל בכך, כך שאם אני כותב עק יותר מדי אור תסמח.

אילן

פעם הסתכלתי על אחד המכתבים שלו והח-
לטתי, טוב אני אנסה לכתוב. ניסיתי לכתוב לאיזו
חברה, כתבתי שתי שורות וחצי, הגלובוס נפל
מהידיים והשורות יצאו עקומות, בקצור לא יצא
כלום. גיל החליט לתת דוגמא כיצד כותבים מכתב
לחברה ונתן לי הצגת תכלית. כתב כמה עמודים
ואני שכבתי חצי מעולף. היה לו סגנון יפה מאוד.

2.1.1971

לברורים שלום

היות והיום יום שבת כק שיש
מי חופש זמיר החלטתי לכתוב לכם כמה מילים
ובכן מכבר בצורה חלקית על הצוות שאני אורג
לכם בקשר לתדירות הלכתבים שאני שולח לכם.
אתם צריכים להבין אותי, הטריונות פיה קשה מאוד
ומאומצת מאוד כק שאין לנו זמנים חופשיים כאלה.
אם יש את עצמי זה מסתכם במקרה הטוב בשנה
עמוקה ובמקרה הכואף באיזה קצר צליל. דרך אגב
המחורית קיבלתי לפני המציג אותי לפרק, תחזור,
מבנה ולחדש לכם מקום שאני חלק. הדבר יסא נעים
המיוחד, אך כל הצוותים האלו נובעים לדיו מחוסר
ההתרגלות שלי לזבא, לכם חוקי צה"ל כאן להצדיק
המפקד אשר דרשנו עבודה משלי להתייחס אליה יפה,
יסא להצחק עלי ולדעת לפרק כק שהוא יסמח על
הצוותים שהאנו נותן. אני פשוט יסא נולדתי בשביל זה
ולכן אני סובל מכך, אך מנסה לסא בובה ולסא מקטר
כק שיש לי יחסים מצוינים עם החברה אשר לזכרים
ע להתעבר על הצוותים שלי. עדושהא אם אני מקבל
לכתוב 1000 פה שצריך להצדיק המפקד הר' כמאית
ההצוות אני פושט והיתר החברה לכתוב שלי פושט.

דובי

נכנס לו פעם ג'וי, לראש והוא התחיל לכתוב מערבון. היה כותב כל יום עמוד ומקריא לנו אותו. היינו מתגלגלים מצחוק, היה ממציא כל מיני עמידות משונות של הכוכב הגיבור. תכנן להוציא את הספר „מערבון" מאת גיל פלד.

קטע מתוך ה„מערבון"

לזר כשפניו אל השמש היה משהו מרטיט ונוקב בכל המראה שנפרש לפניו. המקום הזכיר לו בבהירות מפתיעה אך מעט מרתיעה את ילדותו. הכל היה שם, כל ילדותו, נפרשת לפניו שוב כדי שיוכל להתבונן אל מראותיה. אל קולותיה ואל ריחותיה. בתנועה חסרת סבלנות הצית הזר ששמו פרנסיס מקגורי סיגריה, הסיטה לזווית האופיינית לו, ישר את כתפיו השמוטות ודחק את הזכרונות בחזרה אל מחבואם האפל והשכיחם אי שם באחד התאים האפורים שבמוחו. היום היה מבוגר, גבר עם שנים של זכרונות מזוהמים, מסוכנים, הוא לא עבר מילים כה רבים עד הגיע ללונגברייט כדי לשקוע בזכרונות סנטימנטליים אודות ילדותו. הוא היה כאן, הוא בחר להיות כאן, כדי להבהיר בעיה שהיתה עלולה להיות אולי אחת הבעיות המסעירות שקרו אי פעם בחלק העולם המערבי.

סניף שלום רב

לפני שבוע היינו בסידרה ובמלך שפכטל עבדא.
 המלך הנחית עלי משה שהחליט אולי מאוד וסירבתי עזמות זאת, מפני
 שהוא הנחית עלי דבר שלא הלך עי. אני למדתי בשלי והוא אמר
 שאם לא אלהא אחרי הפקודה הוא יכניס אותי לכסא. במובן שהוא
 שכת עלי מי יע לי פסק. את יודעת כאשר אני לומד בשלי אני מובן
 להימחם על זה ואם את הדבר יכיל להביא עי צרות מפני שלדעת
 מי שמועץ העניית את דעתו (בתנאי שהוא צודק במובן) בפני המחזם
 חיצוניים הוא חלש אופי ועלולים לא ילך עמה שהוא רוצה. אני
 יודע שבצבא אי-אפשר להתנהג כך אולם האופי שלי כזה ואני
 מסוגל ורוצה להתנהג אולי. אמרתי לו שאני מוכן להכניס למשפט
 מלך אולם אני מסרה להמלא אחר הפקודה. כאן נכנס הצ"ח עבדא
 על פני צ"ח, שלל כבוד, כך שאם אחד לא רצה עוותר. הוא היה
 מוכן עוותר עי מפני שהוא ידע שהוא לא צודק, ואם הייתי
 נכנס למשפט היו מלמדים שפסקות בו. אולם היות והבדלה עברה
 יפסיק של יוקרה יעבדתי הוא לא רצה עוותר עי אלא
 בתנאי שהייתי מתחנן לפניו שיוותר עי על הצו. אולם אני עזולם
 לא להכחיל ואם לא אולץ להתחנן לפני להפיל ואפילו אם זה
 עולם לעולם עי צרות גדולות. במובן שהסוף יצאתי מהפסק נקי-
 פשוט הוא נכנע. דרך אגב אם בקורס מכי"ם שלי עזולם לא
 נכנעתי למפקדים שלי ואפילו לאחר שאיימו עלי ולאחר שהכניסו עי,
 תמיד נשארת בשלי כשהחוק ממזרי על פני. הם במובן התרשנו מרן
 שלא היה באפשרותם לעבור אותי ואני אלתם סבלתי מזה, אולם
 ה"אומץ" הוא הכל, מפני שה"אומץ" הוא ה"אומץ".

אז תהיה אולי מדון קישוט הישועה

(אולי תקחי עמך פשוט לא רציתי עכשיו עמך שאני

אובה אותך).

אילן

בסיום הקורס עדיין לא הכרתי את גיל. ראיתי כל הזמן אחד מסובב את מסדר הסיום עם נשק, רץ ומחייך, רץ ומחייך, לאחר זאת זכרתי את הפרצוף והוא ספר שכשהוא היה חיל הוא כתב מאמר ציני נגד כל המפקדים. (דבר זה הרגיז אותם והם רצו להכניס לו חזק).

"המרכיבים העליונים" לפי דלתי

וזו בדיוק הבקיה. האם בצכות
היותם בקלי סמכות גדולות יותר הם חייבים לפעול
בצורה כזו ברביות? האם אני פה מושגו טען
שתוספת פאים על הכתל הולך ביחס ישר עם
תוספת ליכל הראש? אולם אין להם ברירה הם
חייבים להתנהג כפי שהם מתנהלים הפני למאחורי
סמכותם לא מסתתרת אופיעו תחתית לל אישיות.
רק בצכות סמכותם הם מסוגלים לשלוט על החברה
מפני שהם לא נחני בשום תכונה אחרת שתצור
להם לשלוט או להשפיע על אנשים.
אני מסכים לעדשה שהם השילו
הם השילו בצכות עצמם, אולם כל מרכוס בצרעה
ביננית מסוגל להשפיע ישירותו הפחד שהם השילו.
אולם מדוע הם צריכים לעצם את סמכותם על
מנת לפעול באחריות?

אני זוכר פעם במבצעים היה בלבול בשמירה,
המ"מ שלו החליט להצמיד אותו לשמירה. הוא
שמר אז 24 שעות על עיוור. בפלוגה ב' החברה
מתחלפים בשמירה, כל הזמן התחלפו ואילו בפלור
גה ה' כל הזמן שומר אותו בן אדם. ממשיך
לשמור, ממשיך לחייך, וממשיך לספר בדיחות.

פ ל נ ר
היינו נשאים בתורות. גיל תמיד היה יוצא.
להורים לחברה שלו. תמיד הזהרנו אותו שלא
כדאי לו להתעסק עם דברים כאלה, אך הוא בשלו
עם החיוך שלו.

20.1.72

אמשחת האמצח שלום רב!!

שלום טוב חברים. היום שישי שחר יצאתי לעבודת קצרה לפני שהייתי צריך להילחם מ"כ תורן, המלחמה היא הייתה ציוד בריה יצאתי אולם סדרתי עם אחד שיטאר במקומי היום שישי! נסעתי ימאלט - ילגם בתחילת השפחתות לכל בגל - קידות השאלי את אנבא אם אין צודק, בקצם אם אלא יכולה לעלות עקף זה - עבשו אם עורא. היום ראשון רציתי להיכנס לברית אולם היא יצאה עי. אין מקווה שהמולד חתך את הצ"ן כמו שצריך ועלם התיז חתכה גדולה מדי, כי בכל אופן זה היא נקיים כל-כך עדיין עם חצי עניין, אף כי שאפשר להסתדר עם חצי קידות אם את היא מבינה לשהי אז תשאלי את אנבא או את אלא שישבו עק.

שלום מהצחיר

אסף

חשבתי לעצמי שאם לא אסתכל על גיל, הרי שבמקום להתאמן ישב תחת עץ ויספר צ'יזבטים. אבל בתרגיל אש ראיתי שהכתה רוצה להצליח למענו.

אילן

הוא התכוון לצאת לקורס מד"סים וסיפר לי על שכלולים שהוא עומד להכניס לנושא האמון הגופני, משחקים וספורט אשר יחליפו את הריצות הארוכות.

דובי

את גיל לא ראיתי במצבים קשים. הוא היה עומד בלחץ בצורה נהדרת.

27.2.71

למשפחה שלום רב!

בסידרה יסא הייתה קשה אכן יסא

האוויר היה עמום מאוד ורק אסידרה שלחנה הייתה
יפהוה יפה והלחץ היה כהפכה בסידרה בוצית
בגלל אובדן המידע. האוויר היה עמום והיה
ידבר זה היה אחריו. פשוט תארו לכם את שלמה
(פיצה בלעז) אחרי שהוא נכנס למכונית הלבנה
המוסקית כפיסל השתיים ותחלקו בשל ואז תקבלו
אותו. יסא הייתה אף פשוט הייתה בול אחת גדולה.
הכאורה זו נראית חוויה די נחמדה אכן כאשר
המצב משתנה אסורק של שלום יסא הרי שהדבר
יסא נעים במיוחד.

אילן

כשבאים טרונים חדשים המכילים צריכים להיות קשוחים. אבל גיל הרי לא יכול להיות קשוח. פעם תרגלתי עם הכיתה שלו. אני בא, עומד קשוח... „שימו לב“. וכי' בא גיל מאחורי, נותן לי טיפחה על השכם ואומר לי: „תפסיק להיות קשוח“. (כל זאת לפני החיילים). „שימו לב, זה אילן. היום הוא המ"כ שלכם. תתיחסו אליו בסדר. הא! והלך.

אסף

היה קורה לפעמים שחלקו את החניכים בין הכתות. כולם היו עוברים לכתה של גיל באופן חופשי. אף פעם לא היה לי ברור אם זה בגלל שאינו מאמן קשה או בגלל שאוהבים אותו. אני בטוח שהחניכים שלו אהבו אותו.

צדק אצב, כאשר הוא אחד החיילים שאני נוסף (הוא לא מהכתה שלי ואף לא מהמחלקה שלי) מיד שאם הוא יכול להצטרף אלי. שאולי אותו מדוע והוא הסביר שהוא רוצה להיות איתי מפני שצוים לו להיות איתי. את יודעת עכשיו בסוף הקורס החיילים מתפרקים ומצלים בלי חשש שיחתפו על צעדים נאמרים את מי הם אוהבים ואת מי לא. מסתבר שהחיילים ממש מפרצים אלי. אני לא יודע מדוע מפני שלא התאמצתי יותר מדי, אולם מכל מקום כנראה שלטנו אותי זה דבר קשה ביותר. כך למשל, אני ואמ"כ נוסף, ביקשנו באנוחות קרה מנה נוספת. החיל למרות שהוא החיל היטיר של אותו אמ"כ ולמרות שהוא אפילו לא מהמחלקה שלי, הביא לי מנה נוספת ואמ"כ השני לא. השטן היחל לאחד החיילים, הפנה מהכתה שלי, במשך 5 דקות החזיק אותי ולא רצה לעלות על שבסוף אמר לי שהוא מתכוון לעקור לי מתנה מאד גדולה. עסיום הקורס. באופן כללי זה לא נעים לי כל-כך אולם כנראה שיחס אור יחס עם הצה"ל. מכל מקום זה אולי הסיבוק הגדול ביותר שניתן לי מכל המערכת הזו שקרויה צה"ל.

קטע מתוך חוברת הפלוגה האחרונה שגיל הדריך

גיל: אצלנו, בסלנג המחלקה הגדירו אותו בשתי מלים פשוטות אך המביעות את הכל: „סמל גזעי“.

וזאת משתי סיבות: דבר ראשון: הידע והבטחון שלו, גיל היה שוקל כל מלה, אשר היה מוציא מפיו, דבריו נאמרו תמיד בבטחון ובפשטות. דבר שני: גישתו החברתית אל פיקודיו. עד אותו יום, בו הופיע אצלנו גיל, לא היתה הידברות חופשית בין מפקד לחניך. גיל כאילו הכניס רוח חדשה אצל החבר'ה.

בשבילנו היה גיל ההתגלמות של דמות המפקד בצה"ל הנערץ ע"י פיקודיו.

כל אשר אחפץ זה.
ראשי על כתפך
את ציני אעצם ו...
אתה על קנאנה.
כל אשר אחפץ זה.
ידך על שפרי
לטוף לטף ברוך ו...
שק לי בעיני.
כל אשר אחפץ זה.
ידך על צנארי
לחוש אותה צמרמרת ו...
רעד בגופי.
כל אשר אחפץ זה.
רעד ידך על חזי
עת פי יאמר בלהט
כבשני אהובי (!)

ישראל הרוש

גיוֹרָא
 ראינו יחד את הסרט — „למות מאהבה" ואחרי הסרט נשארנו ערים
 עד 3.00 בלילה ושוחחנו על כל בעיית גבורי הסרט. גיל היה נרגש ובלתי
 נכנע בנקודות בהן התוכחנו. לבסוף הוא שואל אותי: „אם אסריט ואביים
 פעם, אתה תעזור לי?"

9.71

עֲנָה שְׁלוֹם רֵב!!

חשבת וחשבת והעצתי ללמסקנה שיהיה
 מבורך אולי מתאימה לנו, גיל אני מתארת עצמי שלדעך לא
 חשבת והרעלת בחבר שלי...
 המשפט המוצט מעלה בינו הקטן הפותח את הכתוב
 בשירי שקיבלתי היום. אני כותב אותו במכתבי על מנת לעמוד
 על הבידול למכתביך שהם עריה מאד לא מובנים ויותר מזה
 הם שטים ליד הכתובות שלסתתרים בין קוצי החיים.
 נאך תשידי לי, מה צריך להבין אותו הפוף
 אחד אחרי השני - „חשבת וחשבת" - האם זה צרוב מקרי או
 התאמה שבאה לנקר את החאים האפורים בריבוי הכלל
 שחשבת, או שמך התאמה לרובית שאמנם זה באמת קרה לך ואמך
 אז למה העברת? האם את לא חושבת יותר ואם את עוד חושבת
 אז כדאי שתתחילי לחשוב אחרת...

..המילה חבתות - מה זה חברות? האם חברות זה
מושל? זו חיה? זה תחביב? או שזו אהבה? איפה המילה חברות
במילים עצם מסתעפת עם האהבה? האם יש להם קו משותף?
מי מדבר בכלל עם חברות, אולי זו רק מילה חסרת משמעות שהיצור
האנושי פיתח על מנת להצנע על צרכיו הרגשיים שאותם הוא
אינו מסוגל להטיל במילים, אך האם הוא קיימת בכלל? האם
אותה מילה מתאימה להעדרה שבין או שאף זה בינינו גם ומחוספס
לנחת רק מפני שאינך מבין? צריך את עומק המשמעות שבמילה.
יתכן ש"החברות איננה מתאימה לנו" כפי
שכתבת, אך מי אומר לך שלא מתאים בינינו יותר מזה? יותר
מאותה המילה המופשטת שלא אומרת מאומה.

"לא תשבת וברגלך - בהתחשב בשפה העברית מימין לשמאל, האם
אני צריך לחשוב לפני שאני מרגיש, יותר מזה, האם הדימוין או
החוכמה צריכה תפוצה ביסודי רגש או להקדים אותו, או שאף
הרגש צריך תפוצה לפני החוכמה ולהדריך את השכל תוך התאמה
של המציאות לאיזון הרגשי.

והבסוף כתבת שהמרחק הרב מפריץ על חברות שלנו,
אך האם הינך חושבת שמרחק טופוגרפי מסוגל עכבות יצרים,
עדכא רגשות או עדקור אהבה? אם כן, אז בדאי שתלבי לסתם
"למות מאהבה" ותביני שאהבה אינה ניתנת לפיבוי ויהיה
המחסום אשר יהיה. אם זה מחסום גופני, מחסום רוחני, מחסום
טופוגרפי או מחסום חברתי, לפני שהאהבה הינה היצר החזק
ביותר שישנו באדם ולכן אף יצר אחר ואפילו צירוף של כמה
יצרים אינם יכולים למנוע אהבה אמיתית, ואם את טוענת למחסום
גיאוגרפי הוא שמפריץ מאהבה להתלקח הרי הינך מסתתרת

מאחורי המציאות באמצעות משפטים חסרי משמעות, או שאינך
מספיק בשלה להבין את מה שבאמת מניק עליך, או שפשוט אינך
יודעת מהי האהבה בצורתה המופשטת של המילה וזו הנקודה יתכן
שהיו לך הרבה חברים, אולם תפוצם לא התאפשרת, חובה לומר,
תפוצם לא חשת אהבה אמיתית מהי. האשמה היא לא רק אלא
במציאות שבה את חיה, בחינוך שקיבלת בתקופה "הסנסורית"
מוטטית ובמנטליות שבה גדלת. מילמילת זו שפוצה את אופיך
קוד בשנותיך הראשונות דיכאה את החופשיות שלך מאהבה בצורתה
הכוללת באמצעות מושגים, הטפות מוסר, דוגמא אישית וכדומה למסתתרת
אחרי חוסר ליברליות ולא אחרי הבנה עמוקה וחופשית ביסודות החיים.

אז תחשבי שאני מאשים אותך בידון זו הזרה שבמלכות הקדומה
ובמנוחת השוררת אנחנו הכל האורח ורק מי שמסוגל לעמוד על
הבניות כפי שהן קיימות ולא להתעלם מכאן עוצת יכולת להיות את
חיי האושר. אז תחשבי שאני חושב שאת לא מאושרת או לעם
כזה מפני שהדבר לא נכון, הנה כתבת לי שהיית מאוד
מאושרת לאחר שאיזה קצין כתב לך מכתב שאפילו החלומות
היפים ביותר לא חלמת על מכתב כזה. את לא היית מאושרת
מפני שהיו אידה לך את עיניו אלא מפני שהרעשה לרצונם בך
ולרודפים אחריך. זו הפנאה של כל אישה שעברה רודפים אחריה
ובשבת בך היא מוכנה למכור את נכסותיה במחיר הזול ביותר,
יותר מזה, כתבת לי את כל הסיפור הזה בך על מנת שאני אתחיל גם
לרדוף אחריך, אולם אז תשכחי שאני שנה מהרה אחריה. עולם
לא רדפתי אחרי אישה, לא התחננתי בפניה ולא השפלת את עיני
ובך גם עשיתי. איך אם אני לא רודף אחריך אין בך שום פירצה
לעובדה שאני לא אוהב אותך או משהו כזה ואם תרצו כפי שכתבתי
אז תוכלי לראות שאני בן יוצא לאורה ולאורה טוב. אני באופן אישי
מבין מאוד להיות חבר של אולם אני לא אלוה את לא תהי חברה
שלי בך שאני נותן לך את האפשרות להחליט בעצמך.
היית מאוד רוצה שתבואי בימי שיש הזה או הבא
לחולות כדי שגדור על הנושא מפני שיש לי הרבה מה להשיג לך
והרבה מה לעמוד אותך. קשה לי לכתוב לך את כל מה שאני
חושב עליך, על שנינו כזוג ועל שנינו כפרטים נפרדים בתוך החברה
האנושית עכן באני באחד משני ימי שיש הקרובים. אם תבואי בימי
שיש הבא תכתבי לי מכתב לפני בן כדי שאדע איך קשט
את תחושות כלפיך.

נא לה אני צריך עיניים
אז יתראות
שיל

ינואר 1972

שלום מותק!!

תמיד ימי האם יש לך שחרות שחרות
אם במוצאי"ת, האם הם קצרות או ארוכות?
אולי האוזן השמאלית שלך מודבקת במרכז
הפרצוף? כמה שני"ם יש לך? שן בן שן פא,
אם שן בן דו"ם פא? מה עוד אפק? האם
הוא בסיסון אדום או בסיסון קטן ומאורגן
יפה? כמה אצבעות יש לך? האם שני"ם
מהם נפלו לאור העתידותך במחמור
אפססדר מוקדון או שאתם אצבעות נפלו
דבר צבאו של מוקדון כפי שכתבת במכתך
האתרון השיזי הסטוריה. תמיד ימי הצצם מה
גילך והצצם מה שמק... אולי נוצה... תסמחי
י, פשוט שכחתי ויתכן שזכרתי מבלבל
אותי, רק כל פנים אם אני נאקה אז תזכירי
י בלי 5 שנים כאשר תחילי לכתוב איזה
מכתב שיזכיר לי שאכן היכרתי אותך או פלם
באחד מן הימים ובאותה מדולץ אינך כותבת
מדולץ אינך מזכירה שאת ק"לתי? שאת
חייה? אני גלום לטוב שאת נמצאת בחיים.

כל השבועים עמו קיבלתי ממך כל סמני
 חיים. האם את שומרת עלי ט"ה ח' מה
 שהיה ביום מאשי של פברואר אני עמו אומר
 שזה רץ, מפני ששלא זה יצר בדיוק כמו
 באברה ובאשר היצר הזה פורץ עו דרך
 ומתעבר על היצרים שמדחיקים אותו (עפי פרויד)
 חייבים לעצמם אותו ועמו לעצמו אותו מודחק
 מפני שאז הוא רק יתעבר וצילום לעצמו תמצה
 יותר ערוב. אז מודוך את עמו כותבת עלי
 אויך את מרשימה, מה שלומך... האם
 שתיקתך היא כהודייה או שאות סתם רוצה
 להקציני אותו בתקווה שאני אתחנן... אתחנן...
 אז חבד על התחבולות, תשאירי אותם
 למישהו אחר.

כאן: אוריק קלפטון

כל חופשה מהווה לעמי המש ממתיק. כתיבתך
 מהחיים האזרחיים, מהשירים, מהדיקודים, מההצגות, מהחשישו
 מהשפחות הארובות, מהבידור, מהכדורעל, הקיצור מהחיים
 היפים הוא כל-כך רחוק מהצבא. כך שאני פשוט יכול להשתמש
 כאן. הצגאות שלי הם עמו הביתה כל-כך כמו הצגאות
 פאות חיים תוססים. אויך שאני חוזר הביתה אני פותח
 את הספריו שלי והמשק השפה הקרובה אני רוקד על צלילי התקליטם
 שחברי המכניסים אותי קצת לאווירה האזרחית חסרת
 המסגרות שבה חילי לפני הצבא אך דרך אגב בלי שפחות אנוכיות
 קשה להבין לאותה אווירה. דבר זה שרואה רק ביטוי חיצוני
 הביטול מספרות החיים הוא הצורם הפסיכולוגי הקיקרי (על
 כל פנים יאבד) לחיים החופשיים, ההיפיים. וקשה עלי להבין
 לאווירה האזרחית עם שפחות קצרות. דבר זה נראה
 משונה אויך עו המציאות.

עצרה בלילה שלום רב!!

חבלי שאני צריך לפתוח את המכתה
בצורה כזו, אולם זה מה שאני מרגיש כלפיך. נראה אני
"שואב" אותך. את יבשה מאוד מתפארת, אולם זה המצב
ובלתי באשמתך, ולמה? ביום שבת אמרת לך להתפלל
שיירד גשם חזק ביום ראשון כדי שלא יצא עשד, אולם
את הצנחת את הנושא במחשבה שאת מניח לא צויה
ושל מניח לא יקשה לך. בעצמך יצאנו עשד ובידיוק איך
שיצאנו התחיל גשם שוטף שטף אותנו עד הצהלות. עוד
באותו יום חזרנו חוצים מקור יבשים. אני מקווה שהבנת
אותי ואל תבקשי עלי מפני שאני יותר אוהב אותך מאשר
את בני הבכור.

לעולם לא אמרת לך שאני לא רוצה תמונה,
אולם אני חושב שתמונה זה דבר גורם כמו רוב הצעות
שאין להם צה"ם חברים עוקחים תמונה אחד מהשני
ומראים אותה לכל הסובבים אותם בעאוור שאכן הנה הם
תפסו תצלום משהו או משהי. יעזרת זאת אני נאצי. את
אף פעם לא אמרת לי עקחת תמונה ממך. תשלחי לי
תמונה או תביאי לי אנז יביה לי. אולם אני רוצה שתצלמי
יחד ואנז לתמונות תהיה משמחות הרבה יותר עמוקה -
וכי בקיך בתמונה.
תמונה אני אפשר ממך, תכתבי הרבה.

נעה

גם ביחסנו ויתר מדי פעם עלי על מנת לבקר את החברה, הבנתי שהחברה
היא חלק ממנו, למדתי לאהוב זאת ולקבל את זה למרות שבתחילה
רציתי להיות איתו יותר ביחידות ובהתמסרות.

בְּחֶדְרוֹ...

הַדֶּלֶת נִעֲלָה.
וְאַפְלוּלִית בְּחֶדֶר.
וִילּוֹן מְלִיט פָּנָיו
מִפְּנֵי הַחֲשֵׁכָה.

דְּמָמָה דְּקָה. וְרֶקַע
הַנֶּקֶץ יוֹן,
הַסֶּדֶר,
תּוֹלִים בְּךָ עֵינַי
תּוֹגָה וְתוֹכְחָה.

דן

חדרו במשק ממש הדהים אותי. נשארתי פעם פה בחדרו. הכרתי אותו מבחינת ביצועית כחיל מצוין, שונא משמעת ותעלולין. ולא הכרתי את הצד הזה שלו כפי שהתבטא בחדרו. היינו בזעורה. הסגל נסע לק"ש, אנו לכפר בלום. משם נסענו אליו לחדר. היתה חוויה לא רגילה.

ענת

כשאתה יושב פה בחדר אתה רואה ממש את גיל. היתה בו מין התלהבות פשוטה כזאת להקים את החדר. אני זוכרת שעזרתי לו לבנות כל מיני דברים: לקשט, לצבוע. וכל דבר קטן, הוא היה בא ואומר: כן, כן, תמשיכי, ככה, זהו. מין התלהבות פשוטה. כנה.

שמעון

בחדר הזה ישנן 3 שכבות בערך. מכל גל של התלהבות.

עודד

את הדלת הוא צבע בשחור כשידון עף מקורס טיס.

שלום חמוצה!

תמיד כאשר אני מילך לחופנה
חדרי מתמלא, אני יודך מדון (יתכן שאני יודך מדון)
פשוט זה המקום גבו כל הצדדים שבמנוק
(ובדי גחצנות) מוצאים ישנו מנותפת וזאת מפני
יש בחדרי הכלי דרך אזה אני מאיד אוהב
שכרם נמצאים אצלי, מדברים, צוחקים ומעלים.
חום מצה אני יסא נכנס כבר
החדרי אני מחדד פשוט יפהלות גם יסוד (אם)
תחשבי רק על דברים יסא יפים) מפני שהשדים
יהאם אלוהות גמתיססות. בחדר גורמים יס
יסילי צווקה.

חדרו של גיל היה למרכז מוסיקה מודרנית בין הצעירים.

VIII 1971

סנוף'ה שלום רב!!

דיק אזה אחי הדוד "גורא בלעז" חזר מחול
והביא יס שני אלבומים גדולים ונדירים של גמי הנדריס
ובתוספת שני אלבומים נוספים וחמישה תקליטים גדולים
אחרים גדלה התקליטה שלי בשלך תקליטים נדירים. אני
אמיד יס שפשוט אני יסא יודך יסא זה תקליט כבר יסודיים
מפני יש כל-כך הרבה וכל-כך טובים.

לבתראות מהפוחז

אירצון בדרך יסודרה שמאלי תוכנית על עזר
 הארצות ומוקד כדאי כן השמיעו מספר שירים מהאלבום החדש שלו
 המונה 3 תקליטים. ארץ מוכרת להגיע לך שהבחור הזה הוא
 גאון ובימים ישר לך שם האלבום שלו. ארץ אמל התלהבת מהשירים,
 הם פשוט קנו אותו, ובדרך כלל קצ' שארץ מתלהבת משהו מוקח הרבה
 זמן אבל הפעם התלהבת משהיך האולפן. אם כל השירים האלבום
 הם כפי שמאלי הכי האלבום הוא גאון אמל.

ידיון

גיל תמיד אתנו כשאנו יושבים בחדרו ומאזינים לקול של זמר או למוסיקת ג'ז מהדהדת.
 באותם הרגעים משהו בקרבנו עוד מצפה שתפתח הדלת ובצהלת שובבות יכנס לחדר וישאל ויספר
 והכל יהיה טוב כמו תמיד.

אילן

היה לו תחביב — מוסיקת מחתרת, היינו שוכבים שעות
 בלילה ומדברים על מוסיקה. הייתי מזכיר לו: „גיל, מחר
 אתה מ"כ תורן", אולם הוא מתעלם.
 לאחר זאת מספר על החברה שלו, יחסיו אתה. ניסה לדובב
 אותי, אם היתה לי פעם משהי, הוא חשב עצמו למבין גדול.
 היה אומר לי: „שמע לעצתי, אני כבר בן-אדם נשוי". היה
 מנסה להציג לי תיאוריות איך להתחיל עם בנות.
 א — חוש הומור — תהיה בדיחן, תצליח עם בנות יפה.
 ב — תהיה קשוח — אל תראה לבת, שאתה מתעניין בה,
 היא תתעניין בך.
 ג — תראה לבת, שאתה מבין גדול בשטח הסקסואלי וב-
 שטחים אחרים. היא תרוץ אחריך כמו ילדה.

ענין חתונה שלום רב!

תעדידי עי' מותק מאיפה רשמת במוחק הקטן והחד
 את כל הסימאות כמו "עלש" לבי בקירבי" את אנלי עומדת
 תלמוד לבי רש"י או רבי יהויקים בן כלמא"ם (יק אול תלמי את
 המורה יתנך שלך מי זכר). אני יודע אולי את יודעת אולי
 קיבלתי בבגרותי בתנך, כל כך שאם את רוצה להסתדרות איתי
 אז בבקשה - "ייתי בן חסד" הסלף - תלמי את שי מה הפירושים...
 נילעלך אני ידע נמצא בחבריו אולי בקרבה
 ואני עולה כאן חיים ידע נורמאליס. יפלאים אני מודה ידע שיעודתי כאל
 ודא באיזה יונק משולש. יש לי כאן כמה נקודות יומרות ושלחניות
 להפליגו. השלחנות שלכן מתבטאת החזקה המיוחדת כשאלו יושבים
 איתן בקרבים בחדר יחד עם כמה לבי ומשוחחים עם כל הדברים
 שבעולם. בן מקלות ומחשבות מאוד הנח ליז הרבה עברים (חכמים
 בלי עין-הדף) ומחשבות זכא כדו יסאבה אותנו. ידעלך יש
 אצלנו כמה מ"כים שישלחם יבניות רחוקה מהם כמו שאני רחוק
 ממך עכשיו (הכוונה למרחק גאוגרפי מפני שאת למורה אצל
 עמוק באחד מחברי העב שלי). כדו ידעלך יפלאים כולו להם עברים
 הם מנסים להראות לאותן מספר ערכאות את כל מה להם
 יודעים. תחילה הם בקיאים בכל שטח שהוא ויותר מאוחר הם
 יודעים הכל על אודות האהבה, הנשים ומה שמתחולל מסביב זה.
 כמוכן שלאותן בנות המעדות את התחזיות של כולם מאד
 נח והן שלחניות ובלוחות הצמח באילן שהן עונות משאר הנשים,
 כלומר באילן שמאחורי בטחון זה מסתתר משהו רציני. היות
 והחברה כאן רוצים בכל אופן עקנות את עיבן של אותן "קוצים
 ידוקים במדבר יבש" הם נפאקים מכל מילה צינית שיוצאת מפיהן
 של אותן אנשיות.

את יודעת אני שונא להראות את עצמי מיד
 בתחילה טוב לי יותר לעבוד בצד המבחן ולחקור בלי מילים מהצד
 ורק לאחר שאני יודע עם מי יש לי עסק יעלה עפארה כן
 יש לי יתרון שאני יודע למפוך עמי אני בא, מפני לעמבחן מינה
 או מישהו מצד מהצד כשהוא מדבר עם אחר זה המבחן הכול

עדית :

גיל אמר לי : „הייתי רוצה להיות
היפי, להלחם נגד הממסד. ההבדל ביני
לבין ההיפים הוא, שלא אלך מזהם
כמוהם”.
„הצבא לא אהוב עלי ובכל זאת, אני
נותן את כל מה שאני יכול ...”

תן
שְׁקַרְבָּנִים לֹא יִהְיֶה
לְשׂוֹא !
שִׁמְעֵל לְאִדָּמָה
שְׁרוּתָה דָּמָם
יִצְמָחוּ שְׂבָלֵי זָהָב
שֶׁל אֲחֻזַּת עַמִּים !
שִׁמְעֵ
לְתַפְלָה הַנִּשְׁאֵת
מִעַל לְקָדְרִים !
אֵל בְּמָרוֹם
תֵּן – שְׁלוֹם !

(נעמי ברזלי, משמרות)